CEZARINA ADAMESCU

O GURĂ DE COPILĂRIE
sau

Vârstele CezAriondei

Editura Arionda

Scriitoarei Marta Cozmin, cea care, ca nimeni alta, s-a aplecat cu neasemuită gingăşie asupra sufletului celor mici, şoptindu-le duios, basme fermecătoare şi care a trăit o sumedenie de „Întâmplări cu îngeri” în jocul de-a copilăria, câştigând în felul acesta, cel puțin o lume. O lume în care păşim pe vârfuri să nu trezim îngerii,

precum şi

Prietenelor mele din Focşani, Ecaterina SÂRGHIE şi dr. Maria PAVELESCU, două ființe care m-au învățat să respir aerul sfânt şi dătător de viață al iubirii de aproapele.

Pentru delicatețea lor, disponibilitatea sufletească şi alte binefaceri care m-au motivat să merg mai departe atunci când nu întrezăream nici o lumină.

Le dedic această „gură de copilărie” cu prinosul meu de smerenie şi recunoştință.

Cezarina Adamescu

Moto:

„Mergeți, prieteni, pe buşteanul acesta,
treceți, o zi sau un an, peste apa tăcută,
toate-ntru toate au fost încheiate,
uite, pâlpâi şi eu pe urmele voastre,
pitic şi gigant, într-un cântec, spre casa de lemn”.

-Alexandru MIRAN-

I.

Moto :

„Sărbătorim pe coarde triada trecătoare
trăim sub cer, ne căutăm, murim,
murind ne pregătim plecarea viitoare
pe nave de santal sau cuişoare:
catarge drepte scânteia-vor alte
şi răsări-vor alte insule în sânul mării
din lăudatele polifonii înalte
suna-vor alte voci ale uitării."

-Alexandru MIRAN-

Eu vă dedic o carte vouă
iubiții mei vecini de gard,
de pe Falezei, 29
şi nu-i pun nici un fel de fard.
Ci las trăirile cum vin,
frumoase, câtuşi de puțin
să iasă din adânc de ani
ca amintiri de câțiva bani
pierduți cândva din buzunar
când n-aveam timp şi nici habar
de ce se va-ntâmpla cu noi
iar întâmplările – puhoi -
ce buzna dau pe negândit
să le prefac aş vrea în mit,
într-un izvor de nemurit
în care să ne primenim
precum atunci să ne iubim.
Ca îngerii din alte lumi,
copii crescuți la două mumi,
cu râvnă şi deloc uitați
ştiind de frica a doi tați.
Şi nu ne sinchiseam ai cui,
ai ei, ai lui, ai nu ştiu cui,
dar nici nu mai conta prea mult
căci al vârtejului tumult

ne contopise-ncet sub bolți
şi nu simțeam ai vieții colți
ce prea curând ne-a despărțit
pe alte căi ne-a risipit…
De-atunci cuvintele par mute
ca şi cărările pierdute
şi trişti, în căutarea lor
ne ostenim cu aprig dor
să fim din nou, cât nu-i târziu
o oază în imens pustiu…

Azi visele mai reînvie
O GURĂ DE COPILĂRIE
stropită doar cu apă vie
să țină loc de veşnicie.

*

Ca gura, uneori amară
copilăria-i bunăoară,
dar din nimic se îndulceşte
şi astfel copilaşul creşte.
Amăgitoarele nimicuri
ca florile-s de atangicuri.
Aromele trandafirii
sunt roşii ori portocalii
ce te îmbată fără veste
şi-ți poartă paşii în poveste.
Noian de ani trecuți şi peste
parfumul stăruie-n aceste
imagini smulse din retină
ce-s scoase-adesea la lumină.
A cui a fost copilăria?
Ea seamănă cu-Mpărăția
ce nu e doar a mea şi-a ta
ci-a tuturor ce-au fost cândva
aidoma cu tine, puri
iar anii lor, cum poți să-i furi?
Şi oare cum să-i jefuieşti
de amintiri copilăreşti,
fără ca tu să-ți dăruieşti
obolul – să-l împărtăşeşti?

Nu i-am iubit pe toți, în fine,
dar parcă-s părți din propriul sine
iar unii, cei nesuferiți
mi-s foarte scumpi şi chiar iubiți.
Pe alții să-i accept nu pot
dar eu aşa îi văd : un tot.
Eu nu ştiam cât de-nsemnate
sunt zilele nenumărate
ce nu se vor întoarce-n veci.
Să le răstorn acuma, deci,
revin pe urmele dintâi
pe urmele de căpătâi,
la primele învățăminte
înscrise-n piept cu slove sfinte…

II.

„Tânăr mă credeam, în lumina dulce,
stele mari şi reci vedeam pretutindeni,
mult iubeam, arzând, alunişul luncii,
mult asfințitul”.
-Alexandru MIRAN-

Arome line de lumini
cu lămpi şi puchiul din vecini
şi cu rotunda masă joasă
atât de veche şi de roasă,
celebră, moromețiană,
ce parcă respirând, emană
fiori din dulcele răsfăț
de-a fi poftită la ospăț
aproape-n fiecare zi
unde mâncau unş'pe copii.
Şi unde-aveam şi eu un loc.
Imagini strânse sub obroc
dar cărora le-am dat soroc
şi le socot ca pe-un noroc…
Mici scăunele-n jur, pătrate,
şi noi şezând pe jumătate,

pe-o rână, pe-un picior, pe vine
mai îmbrâncindu-ne, vezi bine,
cu câte-o lingură în mână
pândind flămânzi la zâna bună
ce precum cloşca ne-aduna
alături, sub aripa sa.
Cu ochi ca bobul de năut
de la sfârşit pân' la-nceput
eram cu toții cască gură
precum la cuminecătură
ce la biseric-o luam
de trei sau patru ori pe an.
Pe soare ori pe azimut
ea ne turna-n castron de lut
aşa punând sfârşit gâlcevii
un polonic cu borş de ştevii,
iahnie de făsui pestrițe
călita varză cu costițe.
Şi mămăliga aburind
o cruce mare-nchipuind.
cu sfoara ce-o tăia-n bucăți
şi cuiu-n care sfoara-agăți…
Mereu acelaşi ritual
şi-nchinăciunea de final.
Aşa-nvățase din moşneni
cucoana Zoe-n Rugineni
de la o rudă, țața Stanca
venită din Ghimeş Palanca.

Cucoana Zoe-n bobi ghicea
vecinelor din mahala
şi-n chihlimbar de păpuşoi.
Veneau cumetrele în roi
să afle-ndată tot soborul
ce le rezervă viitorul.
Printre zorele şi petunii
prindeam în palmă gărgărițe
şi fluturaşii ca nebunii
zburdalnici printre garofițe.
Pe gard, Rochița-Rândunicii
ca volbura stă agățată,

iar jos, arsurile urzicii
prin romanița delicată
cu ochii după soare cată
şi pare-atâta de mirată,
cu bumbul ei catifelat
portocaliu şi parfumat.
Un râs suav de clopoței
pe ce cărări sunt anii mei?…
Culorile mi-au istovit
şi încă tot n-am mântuit
să țes cu razele subțiri
frânturi, frânturi de amintiri.
Să le bătătoresc cu vise
ce nu pot fi nicicum descrise,
nici zugrăvi cu bidinele
candoarea vremilor acele.
Nici dulcele pelin de mai
nici coamele în vânt - de cai -
zvâcnind sub pielea asudată
ca-nchipuirea-naripată
ce-ți dă fiori fierbinți de viață
şi îți deschide cale-n ceață.
Suind prin râpi şi prin văioage
cu ierburi crude, şomoioage,
boboci din vineții scaieți
culeşi de fete şi băieți
şi aşezați pe-acoperiş
de Sânziene, pe furiş
şi-n zori găsiți pe unii-n floare
pufoase, tandre firişoare,
catifelate măciulii
noian de zâmbete – nurlii.
Când pe un maldăr de lumină
ne ridicam în zi senină
zâmbind timid ca pe-o aripă
să aninăm a vieții clipă.
Noi mintea ne puneam la încercare
să învățăm în timp cum se şi moare
iar în cotloane ascundeam comori
fărâme de cometă, meteori
şi-o pană de la pasărea măiastră,

ce-am smuls-o dintr-un vârf tocit de astră.
Şi oase de căluţ de mare
şi punctul de la semnul de mirare;
săgeata unui arc de curcubeu
din dauritul vieţii panaceu,
acele zgomote tăcânde
peste cuvintele plăpânde…

Văd brăduleţul de Crăciun
gătit în noaptea de Ajun
cu lanţuri multe de hârtie
şi cu ninsori de vată vie
ca sporii albi de păpădie.
În coşuleţe ascuţite
cu nuci, bomboane învelite
şi merele puţin chircite.
Un Moş Crăciun cu barba lată
în haină roşie, creponată
şi portocala mult visată
văzută-n poze sau pictată…

Când fulgii veseli ce-i prindeam cu gura
sperând să cadă cuminecătura
lăsau pe feţe-ncinse stropi de rouă
şi parcă-n vis, fiori de lună nouă.
În loc de crivăţ, adiere blândă,
gingaş contur de aripă plăpândă.
Aromitoare sunete de vată
şi un parfum de nea ce te îmbată.
Zăpezi neprihănite altădată,
dar unde sunt, mă-ntreb puţin mirată
ca şi François Villon, poetul,
căci din zăpadă a rămas scheletul
de pasăre, doar pumnul de cenuşă
şi şuieră mistralul pe sub uşă.
O, Phoenix, pasăre măiastră,
cu dor de zbor în liniştea albastră,
nemărginire strânsă în privire
şi-atât de rar rostitul vers : Iubire !

III.

„Ea pururi e trează,
căci până şi-n vis îşi căleşte trezia,
se spală cu lună, se zvântă cu soare,
zâmbetul său se împarte vecinilor,
brațele i se împletesc în ramuri,
coapsele i se lipesc de stânci detunate,
dansează pe scuturi şi vârfuri de lănci,
se desface în jerbe,
se aruncă în valuri, păpuşă de flăcări."
-Alexandru MIRAN-

Eu zugrăvesc copilăria
nu cum mi-ar fi plăcut să fie,
ci – clipa doar – din veşnicia
care a fost şi va să fie…
Copilăria ca o şansă
uitată-n ochiul de fântână
descoperită cu o ansă
şi-apoi alunecând din mână.
Şi nu mă-ndemn s-o caut, unde?
în cutiuțe roz, cu funde
în care am păstrat scrisori,
fotografii, defuncte flori
şi dulci nimicuri colorate,
comori nepreţuite, poate.
Memoria – înşelătoare
aşează gânduri ca o boare
şi peste ce e de valoare
şi peste tainica visare.
În mod temeinic, cum discerni,
real-imaginar să cerni,
e lucrul cel mai dificil
din ipostaza de copil,
să vezi cu ochii tăi de-acum
tot aurul pierdut în drum…

Când ne jucam de-a puia-gaia
era mai mare hărmălaia,
ne balansam într-un scrânciob

privind eclipsa printr-un ciob
de sticlă afumată tare
iar luna ciugulea din soare,
ori soarele ciupea din lună
şi nu se îndura s-apună.
Căci tristă, luna ferecată,
ca-ntr-un palat, părea o fată,
cu pal, obrazu-i străveziu.
De ce râdeam de ea, nu ştiu,
atât de stranie şi mută
era privirea ei pierdută…

Pe-atunci botezam constelații
şi le dăruiam unor nații
pe care nici nu le ştiam.
Legam Carul Mare la ham
şi ne agățam de-o cometă
cu pleată prelungă, cochetă.
Iar într-un ochean ca un corn
priveam până în Capricorn.
Şi care cum se nimerea
ne mai alegeam câte-o stea,
mai albă, mai strălucitoare
şi mai diferită-n splendoare.
Ce dulci erau clipele-acele
când ne hârjoneam pentru stele!
Nici unul din noi nu lăsa
să-i fure vreun hoț steaua sa.
Era ca o lege nescrisă
că steaua-i la naşteri prescrisă.
Cu stele eram dăruiți,
de-aceea râdeam fericiți…
Iar când apărea Craiul Nou
simțeam al iubirii ecou.
Acorduri şoptite pe stradă
nocturne ca o„Serenadă”
de Mozart Wolfgang Amadeus
cel preferat, iubit de Zeus.
Şi fredonam şi eu un pic
din „Eine Kleine Nachtmusik”.
Mă-nvăluia un sfânt mister

ecou de dincolo de cer…

O babă surdă îmi descântă
şi fruntea, mâinile-mi frământă
de parcă-s bosolit aluat
apoi mă ia la descântat.
Un benghi zburătăcit în frunte
ca frica de coşmar să-nfrunte.
Pe urmă-mi toarnă cositor
ce sfârîie îngrozitor
în cana veche smălţuită
şi făr-o toartă, ruginită.
Apoi ea apa stinsă-azvârle
pe blana micii ei cotârle,
iar baba-mi dă prin sân cu iască
de frică să mă lecuiască…

Noi căutam trăgând la sorţi
după potcoave de cai morţi
mai aprigi ca berbecii-n turmă
s-ajungem clipele din urmă.
Mi se părea – un muc de sfeşnic
al Prometeului – foc veşnic.
Iar din hrisoave-ngălbenite
găseam „Cuvinte potrivite”
precum maestrul lor, Arghezi
şi-atunci ne bucuram ca iezii.
Cu sufletul scăpat de-arcan
pe o băncuţă, pe un ban
în luminiţa sinilie
îl aşteptam să reînvie.
Pe ale timpului aripe
eram ca legănaţi de clipe.
Să prelungim copilăria
voiam, cât ţine veşnicia.
Furam minute cu toptanul
şi tot le-nghesuiam în anul
cel vechi sau cel ce va să vie
fiind trecuţi în veşnicie.
Nici unul nu era prezent,
ci-n margine, adiacent,

fugind-napoi sau înainte
să prindem doar un pic de minte,
când fi-vom să dăm piept cu viața
şi vom zbura cu tot cu ața…

*

Din cărămidă tencuită
e casa Grecilor zidită
şi-i tip vagon cu cinci odăi
pentru cei mari şi mici ai săi.
Din toate, odaia de la față
e cea curată, arătoasă
ținută pentru musafiri
şi pentru fețele subțiri.
Cu tablă e acoperită
şi-n var imaculat spoită.
Ea are-un pod şi-n podul ei
e-un paradis de porumbei.
Găseşti acolo tot ce vrei.
În curte-un şir de pruni pitici
gârlani, cum cresc ades pe-aici.
Ei nu apucă să se coacă ;
de cum se pârguie oleacă
sunt ronțăite, verzături
şi strepezesc copiii-n guri.
În schimb sunt bune de acrit
la borş, ce nu s-a pomenit!
Copiii cei mai mari muncesc
şi unul pe-altul ei se cresc.
Mai zilnic vezi o copiluță
în brațe c-un copil de țâță,
căci mama, cum să dovedească
altfel, pe toți să-i stăpânească?
Fetițele sunt ca mămici
pentru mucoşii cei mai mici.
Iar Greculeasa cel puțin
îl ține-n brațe pe mezin
ea singură având ca drept
de-a-l strânge pe cel mic la piept.
Iar dreptu-acesta pruncu-l are
pân'alt frățior la sân apare.

Pe Domnul Grecu – ceferist
nu l-am văzut vreodată trist
căci cu acordeonu-n brațe,
vrăjeşte doamne, coane, țațe,
pe la botezuri, pe la nunți
el astfel descrețeşte frunți.
Şi tata are-un bun renume
la monologuri şi la glume.
Formăm cu toți o mare trupă
în care arta se întrupă.

Abia acum eu bag de seamă
copilăria-i hologramă
abia-ncăpută într-o coală
ca o plămadă ireală.
Un vis pe-un maldăr de cuvinte
desprinse din icoane sfinte.
M-a năucit melancolia
în jocul de-a copilăria
joc neuitat şi-adevărat
demult jucat, demult uitat…

IV.

„Cât mai rămâne din ea, după-atâta risipă?
Nimic nu rămâne,
nici barem un sâmbure de nemurire!”
-Alexandru MIRAN-

Pisici cu tinichele-n coadă
ce trăncăneau mereu pe stradă
şi oale-ulcele sparte zob
şi-un trandafir într-un hârzob
ce răsturnat e de pisici
spre desfătarea celor mici.
Aveam din toți, o milă foarte
de mâții speriați de moarte
mergeam pe rând să îi dezleg.
Eu nici acum nu-i înțeleg
pe cei care se veseleau
la țipătul strident miorlau!

al mâțelor cu spume-n bot
cu limbile-atârnând de-un cot…
Iar ce numeau cu toți distracții
mie-mi stârneau alte reacții
de ocrotire şi materne.
Ei începeau să mă consterne.
Eram vestită-n mahala
de trei parale, cea mai cea
cam Nătăfleață-n strada mea…

Cu Mița, Motea, Timotei
şi cu Vanghele printre ei,
pisici scăpați de la-necat
şi-ascunşi sub sobă ori sub pat.
Cu Fâța, Marcu zis Benone
şi Colombina, Pantalone,
cu Arlechino dintr-o piesă
în care mă visam prințesă,
regină unică-ntr-o mie
peste Regatul de hârtie,
peste regatul meu de vorbe
amestecate-n lăzi şi torbe.

Un mic tezaur de cuvinte
păstrate ca icoane sfinte.
Poveşti nebune, fanteziste,
„Balade vesele şi triste”,
şi cele de-nceput „idile”
ascunse-n gălbenite file,
fuioare sunt de vânt, de fum
de care-mi amintesc acum.

Şi fiindcă nu costa un ban
mereu jucam un joc, „Fazan”;
şi-n jocul de-a închipuirea
în care ne pierdeam cu firea,
cu-ncetul descifram iubirea
cu gândul dus la mănăstirea
din ochii mari şi limpezi, roată,
unde visam s-ajung odată…

*

Iar Postu-n Săptămâna Mare
cu patimi înfiorătoare

şi Cina cea de Taină, Joi,
iar Vineri, Patima de-apoi.
Aud al răstignirii vaier
din clipa când treceam sub aer.
Şi-n Noaptea Învierii plină
noi ne duceam să luăm Lumină.
În zilele de Paşte, sfinte
mergeam smeriți pe la morminte
cu toți copiii din vecini
ducând lumină la „blajini”.
Era mirific şi frumos
că-n suflet ne-nvia Hristos!

Un radio, marca „Pionier”,
cu ştiri de pe pământ, din cer,
în casa cu podea de lut
şi un covor de mâini țesut.
Surâsul trist ca de Gioconda
şi mâna mamei Arionda,
părea „Măiastra” lui Brâncuşi.
Iar crinii în ferestre puşi
alături de muşcate albe
şi roşii precum nişte salbe
ne luminau, ne privegheau
şi-n suflet daruri picurau.

Legați cu ață, dinți de lapte
când nici nu împlinisem - şapte –
zvârliți pe-acoperiş cu zel
să-mi crească dințişori de-oțel…
Grâu fiert cu zahăr şi-arpacaş
din leafa tatei de poştaş
şi tot ce ne-a putut salva :
hamsii, măsline şi halva.
Păpuşi de ghips şi mucava
şi mingi de cârpă, peticite
şi coarda, cercul, nelipsite!
Ce bucurii întristătoare :
bobocii surâzând în floare
şi gâzele - bijuterii
în dimineți de feerii…

Frânturi de vis, copilării!
Iar din castane – jucării.
Candoare-atâta cât încape,
azur şi rouă peste pleoape…

Când din nuiele – cal arab
făceam zburând pe El Zorab
şi printre beduini adulți
dansam în voaluri şi desculți.
Mă avântam până-n tării,
ca pe spinări de bidivii…
Aveam pe-atuncea un cântar
gradat, de-un metru liniar
un cocostârc într-un picior.
Ni-era de mare ajutor
căci tata cântărea cu el
prin parcuri, oameni fel de fel.
De Sfântul Gheorghe tu mergeai
pe un bănuț te cântăreai
şi nu dădeai degeaba banul
c-aveai noroc apoi, tot anul.
Şi mai aveai înc-un folos
erai tot anul sănătos.
Tata făcea şi jucării
broscuțe şi morişti – ca vii
din bețe, din sacâz, din clei,
erau minunile în anii-acei.
Şi Moşi Crăciuni şi stele minunate
din franjuri de hârtie creponate.
Făcea şi sorcove de sorcovit
ceva ce astăzi nu s-a pomenit.

Agudul alb – demult tăiat
cu locul meu cel preferat
şi propriul petic de sub cer
să le mai văd o dată – cer!
După un ghem ca de cenuşă
la subțioară c-o păpuşă
urcam văioage-n vis, spre creste
intrând de-a dreptul în poveste…
Păpuşi de cârpă şi de ațe

urâte ca nişte paiațe
şi-un arlechin de şase lei
cu păr portocaliu şi zmei,
dar şi zmeoaice colorate
pe malul Dunării-nălțate
spre Cinurile îngereşti
deasupra cătinei căpreşti.

Iar leagănul frumos lucrat
motiv de sfadă şi bănat.
Din el, ca murgul lui Harap
ne dam de trei ori peste cap…
Să ne prefacem aşteptam
în tot ce în secret visam
prințese, zâne, împărați
sau Feți-Frumoşi încălecați
pe cai frumoşi şi zburători
putând escalada în nori.
Dar ne trezeam tot puşti în curte
cu pantaloni şi rochii scurte…

Din prispa casei de sub geam
duium de stele număram
iar raiul din grădina noastră
filtra miresme prin fereastră.
La cea mai slabă adiere
salcâmul mirosind a miere.

Grădini gătite ca mireasa
cu nalbe-nalte cât e casa.
Gherghine, dalii şi gulii
şi atangicuri roşii, vii,
creițele catifelate
şi crizantemele brumate.
Regina Nopții, panseluțe
şi garofițele-năltuțe,
zambile, frezii, viorele
şi lăcrimioarele acele
cu trandafirii-n orice ton
şi alte flori după sezon…

Miros de pâine şi gogoşi
şi-o rochie de tafta - cloş

cu fire de lamè sclipind
ca şi privirile de jind
la o-ntâlnire pe faleză,
întâiul bal numit chermeză.
Cuvintele de dor, banale
pe ilustrate cărţi poştale,
noian de vise temerare
„La umbra fetelor în floare”!...

V.

„Un bărbat, un copil şi-o femeie,
veniţi de la capătul lumii,
o sfântă familie, poate o sfântă-ntâmplare,
au cântat pe la case colinde nemaicântate.
Acum zac, adormiţi în zăpadă,
sub streaşina porţii cu flori de nufăr cioplite.”
-Alexandru MIRAN-

Cu palme reci şi transpirate
ca de fiori de pubertate,
în universul parcă sferic
ne căutam pe întuneric,
cu gât uscat, lipiţi şi uzi,
pe alţi copii geloşi şi cruzi
la strigătele mamei surzi...
Ca pe o insulă pustie
puneam temei pe ce-o să fie...

Iar cărţile Aglaei Veterani
îmi amintesc tot felul de păţanii.
Îmi înhămam un fluture-n cotigă
şi mă trezeam că îngerul îmi strigă :
„De ce fierbe copilul în mămăligă?”
Mă-ntreb , dar poate fără rost
cât a rămas din tot ce-a fost?
În suflet, poate, o monadă,
ninsoarea ce-ar putea să cadă
şi o fărâmă dintr-un tot
lăsat de Domnul Sabaot?

Corabia uitată-n radă
suave urme pe zăpadă…
Cu un lămpaş mă-ntorc în vreme
iar timpu-mi vântură dileme.
În nicăieriul de acum
a mai rămas doar praf şi fum.
Din umbră, mai puţin - un cât
sau nici atât, sau nici atât…
Şi-n începutul de sfârşit
atât de alţii-am devenit.
Ar fi păcat să ne-amăgim
căci lesne nu ne regăsim.
Din paradisul celor puri
ne mulţumim cu firmituri,
iar din pustiul petrecut
rămas-au urmele de lut…

Cum stau nepricopsiţi şi gureşi
îngrămădiţi în visul spart
parcă-s culeşi din Olt şi Mureş
muraţi, în straie de brocart,
stropiţi de glorii iluzorii
şi poticniţi la margine de veac
jucându-se şi azi de-a-nvingătorii
dar negăsind copilăriei leac.
Şi fără cumpăt risipindu-şi banii,
pe-ncântătoarele deşertăciuni,
perplecşi se-ntreabă, ce-au făcut cu anii
de au ajuns să fie aşa imuni?
Imuni la vis, la joc, imuni la viaţă,
bolnăvicioşi şi veşnic indispuşi
ei şi-au legat speranţele c-o aţă
şi-o ţin ca pe „Măiastra” lui Brâncuşi.
Dar pasărea nicicând nu stă legată,
ci starea ei de graţie e-n zbor,
departe, în pădurea fermecată,
unde s-aude susur de izvor.
Dar care amintire nu-i sublimă
scăldată-n roua lunecând prin gene,
ca o scrisoare albă, anonimă
plătind tribut cuvintelor perene…

De câte morți mai suntem noi în stare
însingurați şi sceptici, să trăim
şi-apoi la cea din urmă boare
nici nu mai ştim adânc să ne căim.
De-aceea, mai tăcuți ca huhurezii
cu vârstele lăsate amanet
plăteam peşin parfumul unor frezii
şi absentam la propriul banchet.
Şi totuşi, azi, pe drumul nimănui
eu caut încă țăndări de statui
şi socluri goale îmi răsar în cale
iar când să urc mă pomenesc la vale,
precum Sisif cu bolovanu-n spate
eu car trăirile nenumărate
dar niciodată nu ajung pe stei,
mă-mpotmolesc mereu în anii mei,
cei duşi şi nerăscumpărați
de parcă-s dintr-un film fictiv luați.
Un film în care-actorii sunt străini
şi-n care mă ajung nespuse vini.

Costel era un „boțicuț”
bumflei şi drăgălaş, blonduț.
În comparație cu mine
o gămălie – o ruşine,
numai sprâncene închinate
de parcă-s cu creionul date,
din faşă semănând cu Safta
țiganca ce n-avuse bafta
să se mărite cu-al meu tată
dar i-a făcut un plod îndată;
tot blond, de-o seamă cu-al meu frate
născuți la o maternitate
de pe Chicuş, doi prunci deodată
l-au fericit pe al meu tată,
primul, cu blânda lui Anuță
iar celălalt – cu o chivuță.
Iar după ce trecut-au sorții
eu m-am născut sub semnul morții.
Eram ca „moartea în vacanță”

mereu cu viața în balanță,
de pe tărâm întunecat
veneam în cumpeni şi păcat
destin umbrit de ghinion
şi tutelat de Scorpion.
Ce nevăzute legături
freatice, cu vii nervuri,
sunt vorbele-n întruchipare
din visul fără-asemănare!
Abia ghicit contur de ceață
otavă-n marea de verdeață,
mărgăritarele de rouă
culese-n mâinile-amândouă
şi aninate în priviri
sunt tot atâtea năluciri,
să nu mă mir, să nu te miri…

*

Palpită cu fiori de lut
un miez din Marele-Nceput
în crângu-nsângerat de-azur
un făr' de margini înconjur,
în anii noştri cei dintâi
altar, icoană, căpătâi…
Am aşezat pierdută-n sită
pudoarea cea nedefinită
şi-o fără de cuprins candoare
acel „ceva" ce astăzi doare
ca amintirea de sărut
din paradisul meu pierdut…

Amestecam într-o copaie
pământ şi balegă şi paie
şi casa noastră o lipeam
pe lângă uşi, pe lângă geam.
Un brâu c-o dungă mai trasam
apoi pe-afară văruiam
cu varul alb şi cu sineală.
Părea căsuța ireală,
erau pereții cum e neaua
în soare, dați cu bidineaua
şi mirosea a proaspăt var.

Intram în casă ca-n altar
şi-n aşternuturi primenite
noi adormeam pe negândite.
Iar ritualu-l repetam
cu râvnă şi dorință cam
de trei sau patru ori pe an
şi economiseam un ban…

Fiind mai largă, curtea lor
cu prispă vag cimentuită
noi „Bara-n foc” jucăm de zor
că-i vara neasemuită.
Cu tălpi desculțe prin țărână
fugim abia scăpați din frână
şi cum pe prispă e scăparea
sfârşim acolo alergarea.
Dar într-o spartă călimară
păşesc pe prispă într-o doară
chiar cu piciorul drept călcând
direct în sticla-n sus zăcând.

Iar sticla - talpa-mi taie-n lat
şi-o gură roşie s-a căscat
din care ca dintr-un izvor
țâşneşte sângele cu spor.

Aşa sar gardu-ntr-un picior
şi dâră fac crezând că mor
şi-mi ies chiar mațele prin rană
căci curge sângele din vană.
Mă duc ai mei imediat
pe brațe la orfelinat.
Acolo doar îmi spală rana
dar nimeni nu-mi opreşte vana.
Îmi pun un plasture grăbit
urmând spitalul – negreşit.

Sunt dusă, ce mai tura-vura
drept la Urgențe – cu trăsura.
Aşa onoare nimeni n-are
doar că mă doare foarte tare
şi nici nu pot să mă fălesc,
ci, dimpotrivă eu pălesc.
De frică-mi pare c-am să pier,
şi cât mă țin bojocii zbier

când asistenta vrea să-mi prindă
în capse rana sângerândă.
Îi dau cu un picior în mână
de-i zboară ceasul într-o rână.
-Luați sălbatica acasă
că s-o-ngrijim nici nu ne lasă!
mai zice sora supărată.
Dar eu rămas-am necapsată.
Sunt bună doar de boroboațe.
Mă ia din nou mămica-n brațe
şi ne întoarcem iute-acasă.
Dar nici tăticul nu se lasă
îmi schimbă zilnic pansamentul
cu grijă-mi dă tot tratamentul,
mă unge-n talpă-ncet cu pana
şi-ntr-un târziu se prinde rana.
Rămân c-un deget amorțit,
furnicător şi mai slăbit
dar nu mă-nvăț odată minte
să port papuci, să fiu cuminte…

Sărut imaginea de-atunci
a nebunaticilor prunci
fiind aidoma şi eu
în drumul greu spre Empireu.
Dar azi, prezentul nu mă lasă
s-ajung în raiul meu acasă,
cu ştir şi cătină, căpriță
unde păşteam o mioriță,
prin râpile tivite-n lut.
Şi-n drumul şerpuit, durut,
m-a potopit lumina, lina
şi mi-a spălat cu totul vina.
În fire de nemărginire
a mai rămas un vis subțire…

Purtam fustițe ecosez
ştiam să cos şi să brodez
şi la părelnica lumină
lucram în punct, pe etamină,
goblenuri, broderie spartă.

Mă învățase mama artă.
Ea macrameuri croşeta
țesea-n război şi împletea
ca altădată-un meşter faur,
ce atingea schimba în aur
şi prefăcea o cusătură
într-o măiastră lucrătură.
Ştia şi la gherghef broda
şi mii de fire înnoda
înspre părinții săi cu gândul
ce-au părăsit străini, pământul
şi nu le ştie nici mormântul…

*

Ca rolele de cinema
se desfăşoară viața mea,
ca o peliculă uzată
pe un perete proiectată.
Şi cadre vechi şi cadre noi
rulează fără de ostoi
ca să ajungă la limanuri
stop-cadru pe-unele gros-planuri.
Mă scot adesea din banal
şi mă plonjează-n ireal.
Să-l proiectez în viitor
nu cred că e aşa uşor
spre a-l putea desăvârşi
căci nu ştiu cum se va sfârşi…

VI.

„Dar soarele, apa, zborul în vrednicii greieri
mă cheamă să ies din cuvinte ;
deci eu mă retrag din cuvinte în rădăcini,
tot mai adânc, nemişcat-legănat,
şi tot mai departe, prin rădăcini,
până de cealaltă parte, în recele pur.”
-Alexandru MIRAN-

În întuneric fac o fantă
şi-alunec pe această pantă.
Străvăd un firişor ce duce
spre luminişul ce străluce.

Lărgesc un pic deschizătura
şi ghemul deşirat, de-a dura,
de-a lungul vieții se prefiră
precum un fir de calomfiră…

Un rai feeric luminat
mă dezumbreşte de păcat
şi clipele rotunde-mi face
umplându-mă de sfântă pace…

Păcatul neştiinței şi-al junețai
nesocotit la cel din urmă Cin
răscumpărat cu aripa blândeții
cu pâine frântă şi-un potir cu vin…

Dar cum aş vrea ca îndemult şi eu
să zbor planat pe-un ciob de curcubeu,
în ochii de culoare-ai nimănui
să îmi cobor aripile din cui
şi să colind hotare infinite
înspre columne drepte, nesfârşite.
Azur pe pleoape să-mi întindă zarea
şi mai străluminată-mi fie boarea.
Vrând să prefac tot negrul în culoare
sunt pumn de lut, țărână cântătoare,
simt tot mai mult că aerul mă doare.
Căci doar aşa, în zbor dezlănțuit
m-oi pregăti temeinic de murit…

În cadrul realist idilic
cu damfuri de alcool etilic
iar vara de butoi cu varză
la porți mai poposea o barză
purtând în cioc ca pe-o comoară
o inefabilă povară,
un boț de carne roz şi sfânt
şi mişcător de mic, plăpând

dar care numai ochi şi gură
trezea suflarea-n bătătură.
Cu încă unul, pare-mi-se,
familia se pricopsise.

Iar când din ţânţar armăsar
făceam născocind gogonate
minciunile noastre măcar
aveu un statut – înşirate
ca bilele de pe abac
când mai învăţam numărarea
erau de colac şi de leac
mirarea, iubirea, uitarea.
Ce bine aveam să le-nvăţ
şi chiar să le scap de sub hăţ
dar astăzi aş vrea să le-agăţ
cuminţi, ca pe propriul juvăţ…

*

Ca gâzele ascunse-n iarba
noi ne jucăm de-a baba oarba
şi-abia ascunşi nu prididim
aceiaşi să ne regăsim,
de-a prinselea, în curţi, pe stradă.
La glezne – timpul – grea obadă…
Iar când era mai frig afară
de dimineaţă până seară
ne împărţeam în două părţi
jucând pe săturate cărţi.
Cu Toci, cu Tabinet, Trombon,
şi Păcălici, eram în ton.
Şi mai jucam un joc, Şeptică,
iar miza nu era prea mică,
pe nasturi, jucării, mărgele,
bucăţi de zahăr, minciunele
şi alte multe acadele
ca şi cleioase caramele.
Averi imense câştigam
apoi grăbiţi, le-nfulecam
şi ca să nu ne pierdem rostu'

făceam şi câte-un „popa prostu”.

Să sorb – cum mi-ar plăcea şi mie
măcar O GURĂ DE COPILĂRIE !
Măcar un strop din ceea ce-am avut
când am intrat în Marele-Nceput.
Te-ntreb, ca Micul Prinț pe Floare :
-Nu vrei să-mi fii din nou amică, oare
şi să primeşti, te rog, iubirea mea?
Coboară-atuncea lină de pe stea,
măcar o clipă pe-o cărare-ntoarsă
căci de trăit mi-e gura tare arsă.
Tu-mi fii din nou, un sâmbur de cais
un fluture hălăduind un vis.
Tu, mica mea bijuterie,
neprețuită-mi eşti, Copilărie!
Să îmi aduci, de la balon – o ață
şi-n buzunar, un îndreptar de viață.
Să te strecori în suflet pe furiş
să pot ieşi din nou în luminiş
şi să-mi îndrept încrezătoare paşii.
La căpătâi tu adu-mi îngeraşii
cu multă hărmălaie şi cu şoapte
să vii cu busuioc şi mere coapte.
Cu o gutuie mică şi vierzuie,
pe frunți – cu nelipsitele cucuie.
Să vii cu adevărul despre mine
să-nvăț din nou ce-i rău şi ce e bine…
Să vii din nou cu-acea păpuşă mică
numită-n chip hazos : Hopa Mitică
acel ce nu se sparge, nu se strică.
C-un măgăruş de lemn făcându-mi zâmbre
având picioare şubrede şi strâmbe.
Şi cu buclucuri multe de-aruncat
să vii în zori sau chiar pe înserat;
să vii cu clopoțeii violet
ce în grădină sună – berechet
şi albi sau roşii, roz şi mov
cu anluminurile din Hrisov.
C-atâtea am de ispăşit,
iubirea stinsă nu m-a mântuit

căci n-am ştiut în taină s-o păstrez
ca pe cuvântul bun şi sfânt din Crez…

Şi micii soldăței de plumb
având cu toții câte-un bumb
cu grijă prins de epoleți
erau un joc pentru băieți,
cu regimente, escadrile
şi arsenale pe şenile.
Dar mai ales aeroplane,
elicoptere, deltaplane
precum şi nave submarine
purtau războaie cu oricine.
Iar uneori un comandant
părea hazliu şi dezarmant
cum sta cu puşca lui de lemn
atent la orişicare semn.
Mânà supuşii la atac
duşmanilor venind de hac.
Apoi, la câte o paradă,
prin curte, uneori pe stradă,
cu un tambur major în frunte
voind cu un baston să-nfrunte
mulțimile de cascã gură
avea – de mareşal – alură.
Un pici bătea din poartă-n poartă,
din toba lui turtită, spartă,
chemând voinicii la război.
Ne înarmam pe rând şi noi
cu toți urmând această ceată
precum recruții la armată.
Făceam mai mare tărăboi
ca-n ceata unor Pițigoi.
Închişi ca într-un creuzet
azi ne jucăm pe Internet.
Purtăm războaie din butoane
ascunse bine-n telefoane.
Ne duelăm pe un ecran
iar bucuriile-s în van.

A fost un joc, de n-ar mai fi

când timpul brusc se va opri.
Părea că toate-or sta în loc
pe rând lovite de amoc.
Noi ne luptam neîncetat
până aproape de-noptat,
luând zălog obiecte, prăzi,
de pe vreo trei sau patru străzi.
Şi prizonieri mai slabi din fire
ştiuţi atât, din auzire.

Noi din victorii în victorii
ne-acopeream de false glorii
şi învăţam cum se câştigă
coltuci de pâini şi mămăligă.
Câte-o bomboană parfumată
prin buzunar ades purtată
pe care-o confiscam subtil
din când în când vreunui copil.

Curând noi am descoperit
şi îmi părea mai nimerit
o lume de celuloid
cu un decor deloc rigid,
ce ne-a schimbat pe dată viaţa
căci i-am aflat atunci dulceaţa.
O lume de miraj era
'n pelicula de cinema.

Iar de la şcoală, adesea duşi
eram la teatrul de păpuşi.
Văzând „Păcală-n satul lui"
şi pe boierul ututui,
mâncând ridichea, ca pe-o gioarsă
şi rasă şi felii şi stoarsă.
Mânca ridichea chiar şi cute
făcându-şi burduhanul bute.
Şi am văzut la câţiva ani
chiar şi „Punguţa cu doi bani",
iar mai târziu, să nu vă mint,
şi „Leopardul de argint".

Era o lume minunată
în care am intrat mirată
şi am păstrat acea uimire
numită simplu : fericire,

chiar mai târziu, când peste ani,
jucam teatru fără bani,
în trupa de-astăzi „Trianon”.
La radio, la microfon,
însuşi maestrul Moruzan
în Teatrul Nostru, într-un an
o piesă ne-a înregistrat,
iar când cu toți am ascultat
aproape n-am recunoscut
nici un coleg, era plăcut.

Făcusem Şcoala Populară,
pian şi canto, bunăoară,
germană, stenodactilografie
teatru, biblioteconomie.
Câte doi ani de fiecare
eram şcolită, aşa se pare
şi devenisem renumită.
În Teatru, Luchi Temelie
ştia pe toți să ne îmbie
cu roluri multe, potrivite
iar uneori, pe travestite.
Avea încredere deplină
să-mi dea şi roluri de regină.

Am fost pe rând şi domnitoare,
studentă, avocată mare,
şi guvernantă, pețitoare,
țărancă, soața lui Tândală
în piesa „Nunta lui Păcală”.
Am fost şi-a lui Manole, Ană
purtând merinde, diafană,
zidită-n stâlp de mănăstire
de meşteri – jertfă de iubire.

Era o mare bucurie
să văd cum visu-mi reînvie,
să fiu actriță amatoare
la festivaluri bienale.
Iar trupa noastră, renumită
era în țară, emerită.
O viață plină de atracții;
m-am bucurat de satisfacții
propriu-zis spirituale,

primeam trofee şi urale.
Dar mai presus de orice fală
erau aplauzele-n sală.
Şi într-a inimii lăcriță
legitimația de-actriță,
programe, poze şi afişe
au locul lor, pitite-n nişe.
Eu chiar într-un decor fictiv
trăiam frumos şi instructiv
țintind înaltul ideal
ca să mă scoată din banal,
erau trăiri fără egal
aprinse ca un foc bengal.
Căci mie, îmi plăcea anume
să fiu mereu din altă lume,
trăind în pielea altui eu
şi-aşa să urc spre Empireu…

VII.

„Nu căuta, ca robii slabi de oase,
să dobândeşti prea lesne nemurire,
ci stai deveghe seara, dimineața,
prefiră printre degete zeloase
mătăniile, cântă din Psaltire
şi-ngăduie să-ți spele plânsul fața"…
-Alexandru MIRAN-

Iar gândul meu cel zbânțuit
la tot ce mi s-a năruit
castele, turle, case joase,
nicicând nu conteneşte-a coase,
a țese fire ca-n război
şi îmi aduce doruri noi
cu stropi pavați în pietre moi,
tocite de atâtea ploi.
Cu stele prăbuşite-n sus
cu tot ce-a fost şi s-a tot dus…
Dar încă nu am mântuit
ce-avut-am de istorisit,

de-aceea cer un bob zăbavă
ca sufletul să-mi pun pe tavă.
Din beznă, ce lumini de vis
mi se deschid, ca-n Paradis,
şi cum se-ntrezăresc, de pluş,
poveşti cu lapte şi cuş-cuş,
cu griş sau boabe dulci de mei
şi nelipsiţii tomogei
ca zdrenţele de tăiţei.
Aluaturi galbene – şofran
şi presărate cu susan.
Piure de mazăre şi linte
fotografii bătute-n ţinte,
aşa cum baţi un cui în palmă
aşa cum simţi o Mater Almă.
Cu vinul roşu-n poloboc
şi cântăreţul Zavaidoc
şi-n mijloc – Lambru Fărămiţă
la nunţi cu câte-o „Periniţă”,
pe sărutate, c-o batistă-
-nvârtită de-o mireasă tristă.
Cine-a mai încercat de-atunci
o sărutare în genunchi,
pe-o transpirată batistuţă?
Băieţi şi fete de mânuţă,
de fericire asudaţi
aleşi în mijloc, sărutaţi,
de-atâta învârtit uimiţi
şi de pudoare înroşiţi.
Ca într-un carusel stricat
vârtejul jocului a stat
că-i depăşit şi desuet
aşa cum azi e-un menuet.
Ca dansul Conga, Pinguinul,
ca Twist-ul, Mamba, valsul – linul
şi ca Tangoul-nlănţuit
de la chermeze – nelipsit…
Pe-atunci, cam toate aveau şarm
nimic nu producea vacarm.
La jurii, încă pe înserat
se petrecea civilizat.

Dar pe la miezul nopții-așa
atunci și cheful se spărgea
și teferi, pe nepusă masă
plecau perechi-perechi acasă.
Iar domnișoarele curtate
erau conduse, protejate.
Și-n mahala cât am trăit
de vreun viol n-am auzit.

Prin anii '6O pe-aici
veniseră și venetici
„vikingi" lucrând în combinat
ce foarte greu s-au adaptat
cu traiul cel orășenesc.
Vorbeau în graiul țărănesc
și ca să cucerească fete
obișnuiau să-și lase plete
iar pantalonii evazați
dintr-un tergal erau lucrați.
Cămăși cam strâmte, țipătoare
pe trupurile arse-n soare.
Dar care stavili să-i oprească
orașul vrând să cucerească?

Erau și inși neobrăzați
de noi considerați „gealați"
ce-n plină ziuă-n bulevard
umblau zig-zag din gard în gard.
Beau cam mult, vorbeau măscări
și provocau și supărări
căci se țineau doar de scandaluri
pe la bodegi, pe la localuri.
Orașul astfel poluat
era mai greu de traversat.
Știam să mă feresc de ei
căci mă-nvățaseră ai mei.
Dar nu aveai ce să pățești
dacă știai să te ferești.

Cu Beatles și cu Rolling Stones
cu fotbal și cu mingi ping-pong
un grup eterogen, hippyști
erau bărbații combiniști.
Un cartier plin de culoare

era „Catanga zburătoare”
cu blocuri de nefamilişti
constructori şi siderurgişti.
Noi am crescut cu grâu berber
numit cus-cusul auster
un fel de paste făinoase
steluțe albe şi gustoase,
cu sos, cu carne ori cu lapte
cu garnituri de mere coapte.
Cu-aceste binecuvântate
mâncăruri simple, închinate
pios, la fiecare masă
ne-am ridicat, la noi acasă.

*

Iar astăzi, risipiți vecini
copaci sunt, smulşi din rădăcini,
din locul cel mai potrivit
de unde-odată-au răsărit.
Cu toții ca purtați de vânt
abia de-mi mai încap în cânt,
înghesuiți în foi subțiri
să-şi facă loc în amintiri…

VIII.

„Primeşte-aceste mărturii şi năzuințe
în seara vinovată de minunăție,
doar „caldă pâine”, nu uita, dospită ție;
dacă le-am scris, e spre a-ți face cunoscut că sunt
şi eu, în calea razelor, o umbră de pământ”.
-Alexandru MIRAN-

Cu lacrimi de lumină tremurată
aş vrea să te mai înveşmânt o dată
şi să te-mpodobesc pe lună plină
în nestemate de lumină lină.
În palidul obraz cernit şi fad
visam odată ca în cer să cad
şi-n străluciri muiate-n hiacint
intram în vis ca-n codrul de argint.

Odată am pierdut un licurici
l-am căutat prin ierburi şi urzici,
când colo, el plecase-ncet la treier
şi îmi lăsase drept zălog un greier…

*

Şi din adânc de somn trezit
ca vinu-n boabă înăsprit
se iscă zorile firave
în luminiş de cântec : Ave!
Şi-aşa, senin peste senin
cu-nvolburate răni de spin,
genunchi plecat şi ochi învins
eşti pururea de necuprins.
Şi astfel pururi ne petreci
râvnind la patria de veci,
purtând adâncul înțeles
din care-odată am purces…

*

Ca iezişorii cucuieți
ne cățăram şi în puieți
caişi, cireşi, gutui, goldani
precum şi prunii cei gârlani…
La Greci, salcâmul uriaş
ce-nmiresma până-n oraş.
Agudul însă-i doar al meu
şi să-l împart mi-era cam greu.
Chiar nu mai ştiu din ce motiv
aveam eu dreptul exclusiv,
în dud, de-a-mi construi o casă
din crengi şi frunze, arătoasă.
Căram creioane, cărți, caiete
şi alte jucării de fete.
Stăteam acolo ore-ntregi
întinsă peste nişte crengi,
privind în sus, pe-acoperişe
în curțile din jur, piezişe
dar nu mă înduram uşor
chiar pe-noptate, să cobor,
căci socoteam că-i privilegiu.

Mi s-a părut un sacrilegiu
când tata-n loc să-l îngrijească
fu nevoit să construiască
- şi n-am putut să mă opui -
o cameră – în locul lui.
Iar liliacul de la poartă
avu aceeaşi tristă soartă.
Acum, că mă făcusem mare
aveam odaie, fiecare,
dar eu şi azi mai simt, plângând
parfum de liliac în gând.
Eu îndelung l-am tot jelit
şi ceru-ntreg s-a prăbuşit
iar stele s-au oprit din mers
căci a pierit un univers.
Un paradis sfâşietor
cu melci, şopârle şi-un sobor
de gâze aciuate-n el
şi un arici trăind rebel
la rădăcinile-ncurcate
hrănit cu râme-nsângerate
şi coropişnițe-am zărit
ca nadă pentru pescuit.

*

Şi nori şi ploaie şi furtună
copilăria noastră-adună
şi trăsnetele uneori
cu fulgere ce-ți dau fiori.
Dar şi zăpezi peste noroi
iar primăvara în puhoi,
ades, cu revărsări de ape
trăgea şi Dunărea aproape.
Cu verile mai secetoase
şi toamnele cu frig în oase,
din anotimp în anotimp
noi am crescut în scurt răstimp.
Ne-am depărtat treptat-treptat
şi viața ne-a înstrăinat.
Ce ne ținea atunci legați
de ne consideram ca frați?

Un cartier cu străzi înguste,
sărace, cu privelişti fruste,
pavate-n pietre mici şi roase
cu locuințe foarte joase
şi rar, o casă cu etaj
cu telefon şi cu garaj.
Dar în această emisferă
domnea o magică-atmosferă.
Îi cunoşteam pe toți, prea bine,
şi ei mă cunoşteau pe mine,
ca-ntr-o familie mai mare
având necazuri, fiecare,
dar şi firave bucurii
împărtăşite-ntre copii.
Noi jinduim acele locuri
închişi între pereți, la blocuri.
Comuniunea-ntre vecini,
chiar cearta din orice pricini,
ca şi-mpăcarea, deseori
în zilele de sărbători
când pacea cobora în case
făcându-le mai luminoase…

Primeam mereu împărțituri
colivă, pască şi prescuri.
Duceam şi noi la naşi, la fini,
colaci şi ouă la vecini
şi cozonac şi minciunele
rulade, pandişpan, bezele…

*

Să joc nemaijucate jocuri
şi să cutreier alte locuri
nu cred că voi mai fi în stare.
Eu mă cutremur a mirare.
Chiar astăzi tot mai caut rost
şi înțeles la tot ce-a fost.
Pe-o muchie de vârstă stau
şi nici nu cer şi nici nu dau,
eu nu vorbesc, nici amuțesc,
nici nu urăsc, nici nu iubesc,

căci tot ce fac e căldicel
un fel de nu ştiu care fel,
un soi de nu ştiu care soi
ce-mi trage vârsta înapoi.
Nu-s nici copil, nu-s nici bătrână,
adesea scoasă din ţâţână,
iar tot ce nu am vrut să fiu
se vâră-n sufletu-mi pustiu…

*

O stradă à la Raj Kapur
în care traiul este dur
iar lumea, de e bună, rea,
cu sufletu-i de catifea.
Căci unii-n loc să se încalţe
au preferat să se înalţe,
condiţia să-şi depăşească
şi mai ales, să nemurească…
Erau şi duşmănii în jur
şi oameni ce căciula-şi fur,
cu multe clase sociale
şi diferenţe ancestrale.
Femeile, pe strada mea
erau clasificate-aşa,
pe ce criterii, habar n-am,
pe primul loc era „Madam”.
Aşa erau madam Şerban,
madam Ionescu, madam Jean.
La colţ era madam Năstase.
Aveau veşminte arătoase.
Şi madam Grecu şi-Arionda,
rubensiana, rubiconda,
frumoasă şi basarabeancă
având privirea foarte francă.
Apoi „Cucoana” sau „Coniţa”,
Eleonora, Vica, Ziţa,
coana Lenuţa a lui Mucea,
purtându-şi fiecare crucea.
Apoi „Tăntici”, ca Ana, Chiţa
şi tanti Reta şi Maghiţa.
Şi „ţaţele” ca ţaţa Rica,

țățica Neta, țața Gica…
Iar printre ele, câte-o doamnă,
bogată, mândră, ca o toamnă.
Umblau uşor pe tocuri-nalte
măcar o şchioapă să le salte.
Aveau voaletă, evantai,
poşetă, pălărie pai,
ori pălării la bor c-o floare
şi umbreluțe-aveau de soare.
Purtându-şi părul strâns în spelci
ori coafat cu zeci de melci.
Aceste rare apariții
bizare, cam stârneau ambiții.

Bărbații lor aveau pretenții
şi „în călduri” precum studenții,
pe Brâncoveanu, „La Mamaie”
lângă depoul de tramvaie,
mergeau la „Felinarul Roşu”,
ba chiar şi câte unu' moşu'
la dame zise „de ruşine”,
cu condicuțe-ascunse bine,
ca de priviri mai indiscrete.
Erau roşcate şi brunete,
erau şi blonde-oxigenate,
subțiri ori grase, rimelate
având ciorapii de mătase
ori împletiți în ochi de plase.
Cu buze roşii precum macul
făcându-şi în bordeluri veacul
şi practicând amor cu ora.
Aşa erau Tănțica, Dora,
Lolita, Coca, Aurora.
Erau ca răul necesar
şi le poftea orice pescar.
La casele de randez-vous
codoaşcă era miss Lulu.
De lupi de mare preferate,
aveau carnet de sănătate
şi viața le plăcea la toate,
mâncau, beau pe săturate.

Ştiute ca „femei uşoare”
fumau ţigare la ţigare,
cu clienţi fideli sau de ocazii.
Veneau câteodată razii
şi gratis profitau de ele
să nu le bage în belele.
Nevestele, ca disperate,
îşi urmăreau bărbaţii, toate
ştiindu-le ades năravu'
îi aduceau din Mihai Bravu
de zgardă, ca pe căţeluşi
pleoştiţi, din dosul unor uşi…
Această zonă interzisă
era ca patria promisă
ascunsa promiscuitate
fiind un „joc de societate”.
Şi nimeni nu scăpa de el
de la căţel pân' la purcel…
Cei cruzi, făceau ades „botezul”
învârtindu-se ca titirezul
pe strada-aceea deocheată
ademeniţi de-o dulce „fată”.
Plecau de-acolo mai bărbaţi
şi se mândreau ca apucaţi
că au trecut o probă dură
care copilăria-ţi fură…

IX.

„Mă voi rosti, deşi mă-neacă plânsul,
precum în pilda fiului risipitor, părinţi ai mei
ce m-aţi ştiut pândit de asmodei,
şi scot, din vistierie, vraful
atâtor amintiri şi darul vostru preţios,
un crucifix din lemn de abanos”.
-Alexandru MIRAN-

La masa amintirilor
îşi cer acum un locuşor
chiar fără să-i poftesc măcar
din când în când câte-un pescar :

Vasile Barbu, Salvasan,
Năstase (Muscă), nea' Milan.
Ei apa o beau din valuri
şi rar îi cam vedeai pe maluri.
Dormeau în bărci, pescarii-acei
ca-n cărțile lui Hemingway
cu Santiago, un băştinaş
ce-a prins un peşte uriaş
şi cu rechinii s-a luptat
venind doar cu scheletu-n sat.
Şi ars de soare şi de vânt
a fost „învins dar nu înfrânt".
La popă nu se prea duceau
da-n Dunăre se botezau.
Mariusea mare şi cea mică
şi blânda coană Vasilică
şi Ana Bleaga şi Costică,
Ecaterina, Leonora
precum şi tanti Minodora,
pe strada mea au locuit
şi astăzi umbre-au devenit.
Şi zurbagiul nea' Tănase
care muncea din case-n case.
Din Militară, mai ales cu
duduia Pia Marinescu,
în rochii vechi, bătrâna fată,
cu vocea mai pițigăiată,
cu tocuri-nalte şi zorzoane
cum pomenise la cucoane.
Cu pălării prea fistichii
subiect de râs pentru copii.
Într-un azil ea a sfârşit
de-aceea o am pomenit…
Mi-o amintesc, sărmana Pie
c-am stat la dânsa cu chirie
până ai mei au cumpărat
terenul şi au ridicat
cu brațele şi din chirpici
căsuța joasă de aici.
Şi dac-acum le zugrăvesc
e fiindcă vreau să-mi amintesc.

În ceața deasă ce-o să vină
ei să-mi răsară pe retină.
Momiți, tocmiți, puțin năimiți
adesea, nu destul iubiți
şi fiecare-n dreptul lui
să-mi prind-o amintire-n cui.
În cuiul inimii şi-al minții
şi în adâncurile ființei.
Să uiți un om, ce soartă tristă,
e ca şi cum el nu există.
E ca şi cum cu rea voință
l-ai condamna la neființă.
Pe cei ce-au fost iar astăzi nu-s
într-un străfund de gând i-am pus.

Tăticul meu era slujbaş
la Poşta Mare – ca poştaş
şi-n cartierul mărginaş
nu prea departe de oraş,
pe-atuncea, doar o mahala
ce nu se poate egala,
nici dacă ai să dai cu tunu'
Vadul Căzărmii, 3l,
trăiam şi noi, mahalagiii
atât părinții cât şi fiii
în universul efemer
de lângă Dunăre, sub cer,
conduşi după aceleaşi legi
adevărați stăpâni şi regi
pe un sobor de vietăți
şi ca-n atâtea alte dăți
recunoscuți drept suverani
pe visul scump de câțiva bani,
cu-atât mai neasemuit
cu cât era întrezărit…

Magalagii, mahalagioaice
precum fetițele grecoaice
căci nu le mai tăcea gurița
Maria, Leana, Voica, Chița;
cu aer de mironosițe

frumoase şi magalagiţe :
Rodica, Tuţa, Genoveva
şi cea din urmă, zisă Eva,
adică eu, cea adamească,
menită să le iscodească,
timidă foarte, ruşinoasă,
săracă şi deloc frumoasă,
c-un pic de autoritate
fiindcă toceam „pe apucate”,
găsindu-mi îndeletniciri
printre poveşti şi amintiri
pe care le răstălmăceam
şi uneori le inventam…

Eram stăpână pe regatul
întins de-a lungul şi de-a latul
ce-mi deschisese-o altă lume
şi îmi crease vrednic nume.
Eu mă lăsam mereu rugată
dar totdeauna-nduplecată
să le citesc, să povestesc
căci reuşeam să-i cuceresc…

Cine putea atunci ghici
că darul de-a istorisi
avea să-mi fie toată viaţa
nectarul, sarea şi dulceaţa.
Însă departe de-a fi raiul
mi-a însemnat făptura, traiul…

*

Era chiar culmea dandanalei
să intri-n gura mahalalei
căci pentru-o faptă de pripas
cam totul îţi ieşea pe nas
şi într-atât te forfeca
încât treptat te lecuia…

De igliţa ştiai s-o mânuieşti
ţeseai cu noduri plase pescăreşti,
din aţă groasă ori din alb relon.
Era neîntrecut în setci, Ion
la plase de ciorpac şi prostovol

care costau puțin mai mult de-un pol.
Printre pescari avea un nume
ce devenise un renume.
Era artist, un meşter artizan
nu-l întrecea nici nenea Salvasan.
Nici unul din pescarii lipoveni
care trăiau în strada Lozoveni.
El barca o-ntorcea cu gura-n jos
şi-o călăfătuia cu câlți, frumos,
apoi o mai vopsea cu smoală-ncinsă
şi o lăsa de o parâmă prinsă.
Nici lacrima nu pătrundea în ea
era uşoară ca un fulg de nea.
Cu ramele abia pătrunse-n apă
se mai înnămolea într-o hârtoapă.
Dar vajnicul pescar brăzdat de vânt
călca pe ape ca şi pe pământ.
Nici unul dus pe baltă sau pe plaur
n-a prins vreodat-un peştişor de aur.
Nici n-a găsit comori în vreo epavă
de-aceea stând la prova la etravă
scrutau cu ochi miciți întreaga zare
destinului să-i taie o cărare
şi să se-nalțe, să se pricopsească
să-şi depăşească tagma pescărească.
Pescar bogat eu n-am văzut vreodată
că-n Dunăre era averea toată
supusă curgerii şi risipirii
c-aşa a fost mereu în legea firii.
Hirsuți, morocănoşi, colțoşi,
şi-adeseori lăudăroşi,
bărbații aspri de pe aste locuri
cu toții viața-şi vor sfârşi la blocuri.
Cu palme aspre de-apucat odgoane
se întorceau din port ades cu toane,
munciți mereu de năbădăi
dar nu erau la suflet răi,
ci copleşiți de duioşii
păreau ca nişte mari copii.
Cu cât mai tare înjurau
cu-atât la suflet se muiau.

*

Când stau şi depăn chiar şi azi un scul
îmi pare că m-am depărtat destul,
iar drumul lung şi prea încețoşat
e tot la fel, de parcă n-am plecat.
Poate că tot ce-acum am scris
poveste-i cu final deschis.
Dar cercul tot mai mult se-nchide
şi strânge-n el vieți efemeride…

*

De pe Română, de la găzărie
luam adesea gaz pe datorie,
deşi un kil costa numai un leu.
Căram şi eu bidonul foarte greu.
Aveam drept recompensă mici bomboane
şi de un leu luam patru sifoane.
Noi din sirop de vişini şi de mure
din zmeuri şi-alte fructe de pădure
o limonadă preparam ades
şi-acel cocteil avea un gust ales.
Era şi rece şi acidulat
fiindcă-l puneam la beci pe înserat.
Eu gustul lui nici azi nu l-am uitat.
Iar mama-n „oala ei minune”
ne pregătea mereu aluaturi bune.
Şi pandişpan şi musaca, rulade
şi prăjituri cu seu, cam fade.
C-o gaură în mijloc - cozonaci
şi de asemeni, foarte mulți colaci…

În hardughii şi şandramale,
țineau părinții hârburi, oale,
şi scăunele tapițate,
uzate, roase, desfundate
şi canapele învechite
cu arcuri scoase ori sărite.
Iar patul cu tăblii de fier
era cu scânduri, auster.
Dar pe tăblii erau pictați

doi îngeraşi adevăraţi.
Saltea de paie groas-aveam
de-aceea iarna nu-ngheţam.
Dar de la câte mii de leghe
veneau doi îngeri puşi de veghe?
Eu toată-această sărăcie
o socoteam o avuţie
şi un crâmpei de veşnicie.

*

Pe Roşiori, în casă mare
parchet pe jos şi bunăstare
stăteau mătuşa Caterina
şi unchiul Ghiţă cu pricina,
fiind al tatălui meu frate
era model de bunătate.
Şi blând şi muncitor şi drept.
Un om tăcut şi înţelept.
El cumpătat la vin şi bani
ajuns-a 92 de ani.
Dar în noiembrie – trecut
muri ca pruncul nou-născut.
Era în toate etalon
cu telefon, garaj, salon.
Şi tata-n boemia sa
doar de obrazul lui roşea.
Odată, tanti şi-unchiul Ghiţă
au vrut să crească o fetiţă
căci nu aveau copii defel
şi s-a gândit la mine – el.
Dar mama îşi ieşi din minţi
plângea cu lacrimi mari fierbinţi
când i-au propus cei doi : „Anuţă,
tu dă-ne fata ta micuţă
s-o creştem noi, cum se cuvine,
să nu mai sufere, vezi bine,
că tat-su, Nicu are vicii
bea zilnic, vine cu amicii.
Să punem astfel capăt fricii
când de acasă vă alungă
în stradă cât e noaptea lungă

pe tine şi pe fiica voastră.
Tu dă-ne-o ca să fie-a noastră.”
Atunci am plâns şi m-am zbătut
şi mama-n brațe m-a ținut
căci mă-ntrebase brusc, pe şleau
să merg la tanti dacă vreau.
Iar la refuzul disperat
m-a-mbrățişat, m-a sărutat
şi foarte greu m-a liniştit.
De-atunci nu mi-a mai pomenit.
Nicicând mai mult ca-n astă zi
eu n-am simțit a mă iubi.
O lacrimă pândind pe geană
îmi udă ochiul, diafană,
când mă gândesc ce greu i-a fost
măicuței să îmi fac-un rost…
Muncind din greu pe ger, furtună
ca să fim veşnic împreună…

*

La Radio din Vatican
în sărbătorile din an
şi în duminici, dimineața
noi fericiți simțeam dulceața,
căci se făcea o Liturghie.
Şi ascultam „Ave Marie”
iar tata-mi traducea şi mie
căci eu nu prea înțelegeam.
Mă străduiam şi-o memoram.
Această rugăciune-n zori
adesea-mi provoca fiori
căci se spunea de zeci de ori
c-o incantație aleasă.
Mi se părea cea mai frumoasă.
Ce pace sfântă se lăsa
când tata slujba asculta!
La popi el nu se prea grăbea
dar Liturghia îi plăcea.
Dar tatăl meu, când rău, când bun
nu rămânea deloc imun
la glasul Papei recitând

chiar „Angelus” – cu el în gând.
Aveam să aflu mai târziu
că asculta de când îl ştiu
şi fără nici un comentariu
Recitativul de Rozariu…
Iar când am fost la San Pietro
şi gândul meu pornit-a retro
la tata recitând greşit
cu Papa „Angelus”, smerit…

*

În pod la Greci era hulubărie
se avântau cu toți până-n tărie
şi-un uguit umplea atunci văzduhul
columbărarului i se dusese buhul.
Ne alegeam şi noi câte-un rotat
şi-l urmăream cu ochii neîncetat
valsând pe cer de-azur şi de topaze,
se agățau cu-aripile de raze.
Mi se părea, privind, că uneori,
se-ascund prin vălătucii albi de nori.
Era frumos iar fâlfâitul lor
avea chemări în el, de zbor.
Iar dacă unul se-ntorcea rănit,
era cu multă grijă oblojit
şi pentru noi era un sfânt mister
cum se orientau hulubii-n cer.
Şi nu era vedere mai frumoasă
decât când fără greş, veneau acasă…

O lampă cu petrol pentru mâncare
aveam în sală, fumega cam tare
când o stingeam scotea miros de gaze
mai mult decât acum, la aragaze.
Şi-o alta cu petrol pentru lumină
de care ochii mei cu greu se-anină.
Iar strada nostră, electrificare
avu târziu, când eu crescusem mare.
Noi mai aveam şi lumânări de seu
la care mă chioram citind cu greu.
Şi dreaptă, stând în vârf de nor

era o mănăstire-ntr-un picior,
cimilituri şi multe ghicitori
ce mă puneau adesea la-ncercări.
Iar după cazne şi strădanii
răspunsurile – parcă stranii
îmi dau fiori şi transpiraţii
când le ghiceam primeam ovaţii.
Dar lampa noastră cu fitil
împrăştie-un surâs umil
şi-afumă dinadins tavanul
căci funigeii-s cu toptanul.
Doar în oglinda ei rotundă
mai stăruie – de vis – o undă.
Azi, duhul lămpii cu petrol
pătrunde-n sufletul meu gol.

*

Păpuşi din jurubiţe de mătase
din bumbăcel cu care mama coase,
numite cu genericul „matroane"
şi îmbrăcate-n rochii de cucoane.
Erau cu toatele copiii mei
iar primul arlechin de şase lei,
cu faţa de carton şi trup de lână
mi se părea că seamănă c-o zână.
Comorile din cioburi colorate
mărgelele de roşcove-nşirate
castane, scoici, hârtie creponată
şagren, sacâz, carton presat şi vată.
Dar câte bucurii de câtiva lei
îmi dăruiau atunci părinţii mei!
Uitate-ntr-un bazar sentimental
ca măştile hazlii de carnaval.

X.

„Într-una ne simţim, prietene, departe,
în straie de rogoz, cu plumb în oase,
căzuţi buimaci afară dintr-o carte
cu file recitite, luminoase."

-Alexandru MIRAN-

Un obicei aveam şi pe dreptate
să mă cocoț la tata-n spate,
să-i iau şuvițele-n răspăr
să-i împletesc codițe-n păr,
subțiri, subțiri, nenumărate
şi-l ciufuleam pe săturate.
Dar numai tata avea darul
când liniştit citea ziarul,
să mă suporte în spinare
şi să mă ducă de-a călare.
Eu mă jucam la nesfârşit
cu părul castaniu, sleit.
Iar mama mea obişnuia
pe burta ei mă adormea
şi am băgat curând de seamă
că doar acolo n-aveam teamă.
Să nu-şi trezească scumpa fată
stătea şi ceasuri nemişcată.
Puneam pe mama stăpânire
ca pe întreaga omenire.
M-apucă şi acum râsul
dar mai degrabă râsu' plânsu'.
Eram ca unul din copiii-aceşti
ce nu pot adormi fără poveşti.
Ce nu pot adormi fără alint
şi de prisos ar fi acum să mint.
A fost un chin, a fost plăcere oare
să-mi spună mama câte-o întâmplare
în timp ce mă culca pe burta-i mare?
Să-mi povestească până intru-n vis
câți îngeraşi găseşti în Paradis,
iar chipul său să-mi lumineze iar
când mă trezeam țipând dintr-un coşmar…

*

Eu brambura plecam pe maluri
cu ochii ațintiți spre valuri.
Acele crengi subțiri de sălcii
erau ca pletele Rusălcii.

Sub sălcioară stam mereu
şi ea plângea pe-obrazul meu.
Iar scorburoasele răchite
păreau castele adormite
de toţi curtenii părăsite.
Nu neg că Dunărea, şireata,
voia să-i fure mamei, fata.
Mă atrăgea ca un magnet
că-s fata Dunării, repet
şi între noi era o vrajă.
Nu m-aş fi dezlipit de plajă
dar mă temeam de înecaţi
zvârliţi la mal, hidoşi, umflaţi.
La ei nu mă puteam uita
că-mi apăreau în vis, aşa.
De Dunăre m-am lepădat
că multe suflete-a furat.
Un înecat proptit la mal
nu mai era un lucru rar.
Copiii s-au obişnuit
cu-acest spectacol insolit.
De câte ori mugea, turbată,
ostilă, rece, înspumată,
cerea un suflet, fără şagă
în mreaja ei să îl atragă.
Cu trupul său, flămând, hain,
cerea să-i dai un scump tain…

*

Agapie Stoica - tuciuriu
bulgar din străbunic în fiu
vindea-n borcane iaurgiu,
de oaie, capră, un deliciu,
ca untul îl tăiai, cu briciu'.
Iar din borcanul cu smântână
mâncam cu toţi, o săptămână.

Brumate fructe de pădure
ce dulci erau acele mure!
Şi zmeură, dar şi afine,
strigau ţărăncile la tine,

ecouri din pădurile
că-s „De dulceață murileee!”
Doar în cănuța atâtica
vindeau muntence – zmeurica…
Treceau căruțele-ncărcate
cu poame negre şi brumate,
cu struguri albi – ciorchine - sute
şi pe te-miri-şi-ce vândute.
Din boabele strivite-n teascā
mai rămâneau grămezi de boască
din care se-nfruptau purceii
şi se-mbătau chiar şi vițeii.
Iar orătăniile-n curte
erau cu toate bete turte.
Şi fiecare-n limba sa
țipa, mugea şi guița,
ori croncănea, ori behăia.
Era atunci vacarmu-n toi
şi ne distram grozav şi noi.
Câteva zile tândăleau
şi prin noroi se tăvăleau.
Cădeau şi vrăbiuțe-n zbor
spre hazul nostru-al tuturor
doar ciuguliseră din plin
şi musculițele din vin…
Şi-n curți gemea suflarea toată
că o făcuseră cam lată.
Noi beam un must acidulat
dulce-acrişor şi parfumat.
Apoi şi tatăl meu cu zel
se dedulcea la tulburel.

*

Iar vizavi de tanti Tuța
vindea rachiul cu sticluța,
cu țoiul mic sau cu cinzeaca
Mitică Mucea din Pocraca.
Ținea răboj la bețivani
care plăteau un pumn de bani
din lefurile foarte mici
ale pescarilor de-aici.

Iar spirtul strecurat prin pâine
era tainul azi şi mâine
al zecilor de clienţi săraci
dar nărăviţi la viciu-n draci.
Avea – de aur – cocoşei
şi prins a fost curând cu ei.
Când a venit din puşcărie
făcea din nou negustorie
cu vin catran şi cu rachiu
strângând averi de când îl ştiu.
Şi bani cu camătă dădea
pe toţi clienţii-i jecmănea.
De Sfântul Paşte a murit
şi toţi pescarii l-au jelit
căci nu fu altul, doar se ştie
să dea rachiu pe datorie.
Iar abonaţii permanenţi,
beţivi notorii, eminenţi,
mergeau în şir la „Oltu”-n Port,
să-şi dea obolul, popii – ort.
Aşa era la mahala.
Voilà!
Şi au trăit cu toţi aşa.
Copiii lor şi azi trăiesc
înnărăviţi la trai lumesc.
Dar munca lor era un chin,
sudoare multă şi venin.
Stăteau în bălţi şi nopţi şi zile
venind cu trei sau patru kile
de peşte, repede vândut
pe câţiva lei, căci se împut
şi-apoi o luau de la-nceput…
Cu doi baboi şi-o gingirică
ba câte-o mârliţă pitică,
un somotel printre plevuşcă
ce-n unde-aluneca gol puşcă.
Şi printre ţâri şi fofârlici
chiar vreun şalău din cei calici.
Cam rar, fără de solz şi spin
cădea în plasă linu-i lin…

Femeile, cu plozii lor
duceau tot greul caselor
mâncând de la bărbații răi
răbdări prăjite şi bătăi.
Nici una nu se despărțea
de lucruri şi de casa sa,
îşi îndurau spăsite traiul
visând la Ceea Lume – raiul…

XI.

„Al meu e îngerul trimis, mlădiu,
să vă descânte din vioară.
Să vă recite versuri de odinioară,
să stea cu voi la cină, când va fi târziu,
şi sub văpaia lunii, pe-ndelete,
să vă picteze crini şi fenicşi pe perete."
-Alexandru MIRAN-

Privesc surprinsă în albume:
acest copil venit pe lume
atât de greu cu risc crescut,
printr-o minune s-a născut.
Şi cred c-aşa a fost atunci :
eram sortită printre prunci
să nu mă nasc şi s-o ucid
pe mama simplu şi rapid.
Căci nu ştiam de-i bine, rău,
să mă despart de trupul său.
Voiam să stau, cred că-mi plăcea
la cald, pe veci, în burta sa.
O prelungire ca un vis
a colțului de Paradis,
maternitate-ntârziată
ce parcă mi-ar fi fost furată.
Mă-ntreb şi azi mirată cum e
brutal să fii zvârlită-n lume
ca un străin refugiat,
dar cred că mama m-a-mbiat

cu luminoasa ei făptură
ca dulcea cuminecătură…
A fost nevoie de efort
de-o operație record,
şi reuşit-a tentativa
ginecologul Petre Chiva.
Iar mama-i datora, se ştie,
recunoştință, pe vecie
şi-mi povestea-n copilărie
această epopee vie
a suferinței maternale
şi-a bucuriei triumfale
când vezi că pruncul s-a născut
şi uiți durerea ce-a trecut.
În '49, în april
ea mai pierduse un copil,
dintâiul ei născut, băiat,
ce-n îngeraş s-a transformat.
L-a plâns şi nu s-a mângâiat
nici când născu un alt băiat
şi nici măcar acum, anume,
când m-am trezit şi eu pe lume…

*

C-o mână ireală scriu
„Romanțe pentru mai târziu”.
Prin ferestruica vârstei de privesc
un univers revăd – copilăresc,
tulburător şi neasemuit
şi nu mă satur de atât privit.
Cum poate sufletul să mai rămână
copil, c-un zmeu de ață într-o mână?
Dar din atâtea vise povestite
sunt eu în ipostaze diferite.
Mă-ncearcă-aceeaşi uşurință grea
să vă descriu copilăria mea.
Cu multă grație şi inocență
şi jertfă plină de perseverență.
Într-o uitare veşnică de sine
din ape-nvolburate-n ape line,
iar de aici plutind în neuitare

cu nelipsite semne de-ntrebare.

*

Mă-ntorc, căci n-are rost s-amân
din dor de Andersen rămân,
„Fetița cu chibrituri” la fereastră,
privind un brăduleț în vârf c-o astră.
„Rățușca cea urâtă”, „Degețica”,
plutind pe-o frunză-n nuca – atâtica.
Sau o „Sirenă Mică”, delicată.
Povești ce sunt și care-au fost odată
și tot nemuritoare or să fie
pe cât va exista copilărie!
Adeseori, în toi de lecții
venea o soră cu injecții,
să nu ne molipsim de boală.
Așa fugit-am de la școală
de frica unui ac cam lung.
Mi se părea că n-am s-ajung
și de infirmiera dură
fugeam cu sufletul la gură,
în plină iarnă-n șorț, golașă,
fricoasă, certăreață, lașă…
A doua zi eram, vezi bine,
un bun exemplu de…rușine.
În fața clasei judecată
copiii au făcut o roată,
în jurul meu, râdeau zărghiții
și-am dat din nou bir cu fugiții,
căci mă făcusem de ocară.
Cu toții vrând să mă înfrunte
mi-au pus urgent ștampila-n frunte.
Eram de-acuma însemnată
ca drept cea mai fricoasă fată.
Deși pe-atunci eram cuminte
toată-ntâmplarea o țin minte
căci m-a durut mai tare, poate
decât vaccinurile toate.
Mai simt și-acum un gust sălciu
rușine, frică, nici nu știu.
Eu am rămas cu o angoasă

şi toată viaţa-am fost fricoasă.

*

Un aragaz cu crăticele,
tigăi, măsuţe, scăunele.
şi-un set minuscul de ceşcuţe
pentru păpuşi, dar ce drăguţe!
Într-o vitrină-aliniate,
stăteau la grădiniţă – toate.
Şi ele m-atrăgeau nespus.
Aveam cinci ani şi-n gând mi-am pus
să fur o ceaşcă din bufet.
Şi am ţinut aşa secret.
Momentul potrivit găsii
micul obiect a-mi însuşì
se pare că a doua zi.
Am tras de geam într-o clipită
şi am ascuns ceaşca dorită
în buzunar la şorţuleţ.
Mi se părea de mare preţ,
dar am avut o grijă mare
ca doamna mea educatoare
să nu mă vadă, mi-era frică
fiind o fată „cuminţică”.
Eu nu m-am bucurat deloc
şi-am aşezat-o-ncet la loc
că n-avea nici un farmec jocul
iar frica mă ardea ca focul
şi-o vină grea mă încerca
de-a fi făcut o faptă rea.
De-atunci, amarnic m-am ferit
chiar când ceva m-a ispitit.
Şi asta a fost prima dată
când m-am simţit o vinovată.
Iar jenă, sentiment firesc,
resimt şi-acum când mă gândesc.

*

Cândva, în parcul Eminescu,
jucându-mă eu m-am ales cu
o baie zdravănă-n bazin

dar m-a salvat un om străin.
Pe margine, ca năpârstocii
prindeam cu mâna mormolocii
şi-n apă-un puşti m-a îmbrâncit
râzând apoi nestăvilit.
Dar apa din bazin, vezi bine
era mai mare decât mine.
M-am speriat şi am țipat
şi-atunci bărbatul m-a salvat.
M-a dus la tata udă-aşa
la Poştă unde el lucra.
Iar tata m-a-nvelit c-o haină
şi m-a muştruluit în taină.
De-atunci, el nu m-a mai lăsat
în parcul meu cel preferat,
la mormoloci şi la broscuțe,
ci prinsă tare de mânuțe
trecând prin parc, printre bazine,
el nu se dezlipea de mine,
nu mă lăsa nici pe podeț
pe lângă mărul pădureț.
Ceva să nu pățească fata
avea o mare grijă tata.

*

Aveam o cățeluşă, Fița
zvârlită de coana Maghița.
Era cam bearcă, urâțică,
dar credincioasă, fără frică.
Ea gropi săpa la colț de casă
iar mama, superstițioasă,
l-a pus pe tata într-o zi
să o trimită vizavi,
pe plajă, la un paznic, Gică
şi am scăpat de Fița, cică.
Aşa trecut-au ei cu barca
tăticul şi cu Fița, bearca.
Mai bine de o săptămână
umblase Fița ca nebună.
Ea a scăpat cu lanț cu tot
trecând iar Dunărea înot.

Deşi avea picioare scurte
sărea din stradă drept în curte
iar tata, deschizând portița
se pomeni în cap cu Fița,
murdară, udă, slăbănoagă,
flămândă şi puțin oloagă.
Dădea din ciotul de codiță
făcând în felul ei, o fiță,
nespus, nespus de bucuroasă
că a ajuns, în fine-acasă…

Am oblojit-o cu blândețe
şi a murit de bătrânețe,
aproape surdă, dar şi oarbă,
ea nu putea măcar să-şi soarbă
mâncarea-n teica ei, muiată
şi nici nu mai stătea legată,
ci se târa amuşinând
spre-un loc cu umbră, până când,
chircită, lâng-a noastră poartă
noi am găsit-o astfel moartă.
Avea vreo cincisprezece ani,
nu mai făcea nici cât doi bani.
Priveam la ea c-un soi de silă
da-ndată mă-nvingea o milă,
căci n-am avut la noi acasă
cățea la fel de credincioasă…

Pe-atunci treceau hingherii mulți
ne ascundeam cățeii-n curți,
de lada, plină cu potăi
mai blânde decât oameni răi…

*

În Cartieru-Aeroport
făceau paraşutiştii sport
şi-ades, în zilele festive
erau lansări demonstrative.
Prilej pentru copii de-atracții
iar pentru cei maturi – distracții.
Era motiv de promenadă
cu bere, mici şi limonadă,
morişti de vânt, păpuşi, baloane,

şi mentosane şi bomboane
şi fel de fel de acadele
siropuri, bragă, toate cele…
Din casa mea, de la-nălțime
le urmăream cu zboară line.
Era ceva ce nu există
doream s-ajung paraşutistă.
Şi n-a lipsit ca eu să zbor
cu o umbrelă să cobor
din pomul meu cel preferat,
noroc că frații m-au aflat.
Făceam cu mâna semn pe cer
sperând ca gestu-mi pasager
să-mi fie-ntors de-aviatori
care hălăduiau sub nori.
Mi se părea că ei mă văd
aşa cum eu îi întrevăd.
Zbieram la ei fără ruşine
să mă ridice şi pe mine.
Erau umbrèle – paraşute
în rochii largi, cu multe cute
şi în mătăsurile crude
păreau că-s frunze de agude.
Ca într-un joc de-a vino-du-te,
întrezărite şi pierdute
de ochii slabi în larga zare.
Ştiam că se cufundă-n mare,
în marea largă de azur
cu aripi albe de velur
cu păsări multe împrejur.
Din ceruri, nici un semn venit
că-n fine, m-au descoperit,
un punct pierdut în infinit.
Părea tot cerul surd şi mut
ca dinainte de-nceput.
Şi din frunzişul de agud
mi se părea că voci aud
dulci glasuri ce mă cheamă-n sus,
să vin îndată la Iisus.
Din dud atunci săream pe casă
pe-o creangă cât o mână groasă

şi de acolo, iar în dud,
cu brațele rotind spre sud,
cu ochii la Aeroport
săream împinsă de-un resort.
Dar trist pământul devenea
şi-o taină-adâncă-n cer creştea.
Speram odată s-o dezleg
dar nici acuma nu mă leg.
Cu cât îmi pare c-am ajuns
cu-atât misteru-i nepătruns.
Nicicând un semn eu n-am primit
de bun rămas, de bun sosit,
deşi venea câte-un trimis
din când în când la mine-n vis.
Eu ştiu, acolo-n infinit
şi locul meu e pregătit.
Aceasta-mi este de ajuns
căci voi vedea ce-i azi ascuns…
Şi astfel prelungind misterul
trăgeam tot mai aproape cerul…

*

Eram mezina, eram „fata”
după expresia lui tata.
La fel şi frații mă strigau
şi-adeseori mă mai numeau
cu : „Eva mică şi nasoală
ce face treabă mare-n oală”.
Eram – de slabă - străvezie
şi-aş fi-ncăput şi-ntr-o cutie
pe care fratele mai mare
ar fi luat-o-n subțioare.
Mi se părea prea scandalos
că nu mă luau în serios.
În zile bune, Ionel
îmi povestea de Găvănel
sau Găvănuță, Pipăruş,
cât bobul de piper, în tuş.
Era un fel de Neghiniță
cât o fărâmă, o bobiță,
pierdut într-o ciubotă-ades.

Şi îmi părea de neînțeles
cum moşu-ar fi putut să-l soarbă
când piciu-i adormea în barbă,
să se încurce-n fire lungi
ca-ntr-o pădure când n-ajungi
să ieşi uşor dintr-un hățiş
spre-un loc deschis, spre luminiş.
Voiam să-l scot, dar pe furiş,
ca frații să nu bage-n seamă.
Eram timidă, mi-era teamă
căci ar fi râs că-s milostivă,
sensibilă şi emotivă.
Dar nimeni nu înțelegea
acest model de-a proteja.
Şi eu mă retrăgeam, sfioasă
în cochilia mea cea groasă
unde-nvățasem să m-ascund.
În universul efemer
cu petecul înalt de cer
în spațiu-ngust şi protejat
din dosul casei, aranjat,
micuț sălaş ascuns în van
cu cer albastru drept tavan.
Acolo, printre țoale-uzate
boccele, lucruri aruncate,
luam eu lecții de visare
şi mai ales de-nsingurare.
Nu existau nici frați, nici tați,
nici mame printre invitați.
Dădeam reprezenații seara
ca astfel să-mi înving sfiala.
Fiind actor şi regizor
la becul chior drept reflector.
Suave replici îmi dădeam
şi singură îmi răspundeam.
„Gimnastică sentimentală”
cu nici un spectator în sală.
Adesea, să nu roadă uşa,
primeam cățelul şi păpuşa.
Dar ce cuminți mă mai priveau
şi rareori m-aplaudau.

Cățelul, vesel dând din coadă,
păpuşa însă, mai neroadă,
cum singură-am băgat de seamă
nici nu ştia să spună : mamă!

XII.

„Străluminează-mă în suflet mult,
să te ascult cum cânți alinător,
şi limpede ca un izvor,
dar uneori năpraznic, Doamne,
atotființă şi atotabis,
al perlelor de şapte veşnicii
şi-al gândurilor mele!
Când tragi năvodul vântului prin vii

şi chemi la tine flori tânguitoare,
când spulberi totul sau ascunzi în toate
un înțeles de fum – părelnic oare? –
coboară-n mine, cel cu patimi uns,
străluminează harfa care ți-a răspuns!”
-Alexandru MIRAN-

Cu ochii minții uneori
clădeam din vălătuci de nori
odăi înalte şi cochete
şi poposeau hulubi în cete
şi ciocârlii şi guguştiuci.
Făceam şi scări din vălătuci
şi-acoperişuri din saltele
de vată – şi-n fereşti – perdele.
Iar în acest castel pufos
țineam secret ce-i prețios.
Şi nimeni bănuia măcar
de-acest tezaur foarte rar.
Îl îngropam ca faraonii
să nu mi-l bântuie ciclonii,
să-l risipească într-o clipă
că-l clatine taifunu-n pripă.
Chiar şi acuma îl mai văd
şi-l apăr ca de un prăpăd

de ape iuți lăsând urgii
de vânturi reci sau de pustii..
Din toată-această întâmplare
să mai rămân c-un strop de zare.
Şi-n zarea din fuior de fum,
s-adun poveştile duium,
năzdrăvănii cernute-n sita
şi basme cu nemiluita…

*

Atunci când dulciuri nu aveam
noi zahăr cubic ronțăiam
ori zahăr candel – raritate!
Mi se părea o bunătate.
Scovergi prăjite, minciunele,
ori împletite drăgănele
sau nalagâtele prăjite
şi papanaşe rumenite.
Ori dacă nu găseam de ros
sugeam cu poftă zahăr tos.
Cu margarina şi cu marmelada
pe pâine neagră colindam Elada.
Dar ce pişcoturi cu untură
şi cozonaci cu umplutură,
nuga, alviță sau rahat
şi gustu-acela minunat
de zahăr ars din pasteluțe
ne aprindea în ochi steluțe.
Pricomigdale şi batoane,
de ciocolată, după toane
şi clăi de vată-nfăşurate
pe bețişoare colorate
din care ne-nfruptam la bâlci
şi înghețată dar şi gâlci…
Ochean cu sticle colorate
frânturi ce-s astăzi adunate
în mii şi mii de mozaicuri
ce în oglindă par nimicuri…
Eu nu eram prea curajoasă
ba chiar teribil de spăimoasă,
de întuneric mă temeam

de fulger, tunet, m-ascundeam,
bolnăvicioasă, anxioasă,
nesuferită şi geloasă,
de umbra mea fugeam în casă.
Ce frică îmi era de ploaie,
când revărsându-se-n puhoaie,
în josul străzii la Nazare
ne-nămolea pe fiecare,
când traversam în roabe, droaşte,
cu roțile-n mătasea broaştei…

*

Ca boala noastră să o-nfrunte
mămica ne lingea pe frunte,
pe barbă ca şi pe obraji,
în semn de cruce pe grumaji.
Ea ne scădea temperatura
în mod miraculos, cu gura.
Sufla de trei ori peste noi
şi boala îşi afla ogoi.
Încet-încet ne întremam
de orice rău ce-l sufeream.
Avea măicuța noastră harul,
până să vină sanitarul,
cu spirt, cartofi felii şi hrean
îndată ne găsea alean
răcelii, gripei, fierbințelii.
Şi iar cu gându-n dorul lelii,
la joacă, fantasmagorie
şi visuri de copilărie.
Mânuța mamei tresărită,
ca pasărea cea zgribulită
aromele din somn trezeşte
şi sângele ți-l lecuieşte.
Aşa e ea, fără prihană
balsamul sfânt de pus la rană…

*

Tom Sawer, Huckleberry Finn
şi alți, o sută – cel puțin
de mici prieteni inventați

de autorii preferați.
Şi printre ei un vrăjitor
din Oz, pe placul tuturor.
Cu Dorothy – amica mea
şi-un om făcut din tinichea
iar alt' de paie, fără creier
puteam pământul să cutreier
şi învățam din loc în loc
că lumea e din cărți de joc.
Prin Țara Soarelui umblam
cu piticuțul Habarnam.
Voiam să merg şi pe o stea
cu Micul Prinț, la floarea mea,
să-i duc oița într-o ladă
ca lumea să nu-i pară fadă.
Lăsasem vulpea în deşert
c-un şarpe ce părea inert.
Şi-acel pilot de avioane
având tot felul de buloane,
cu avionul frânt în zbor
în soarele dogorâtor
mi-era şi el prieten drag
şi mă primea-n al său meleag
pe un tărâm din altă lume
ce mi se deschidea anume.
Îl străbăteam uşor cu pasul
şi îmi vâram întruna nasul
pe unde nu îmi fierbe oala.
Şi aşezată ciuş pe țoala
care-mi ținea neapărat
loc de covorul fermecat,
eu aşteptam din clipă-n clipă,
ca să mă ia pe-a ei aripă
precum pe Nils – o gâsculiță,
pe mine-o zgâtie de fetiță
şi prin Suedia să zbor.
Să mă agăț uşor de-un nor
iar de acolo să privesc
c-un ochi suav, copilăresc,
cum mi se deschidea, în floară,
întreaga lume, bunăoară…

Să văd chiar casa din chirpici
şi pe prietenii mei pici,
iar când mânuțele-mi întind
chiar Dunărea să o cuprind.
Să mă privească lumea toată
că sunt o năzdrăvană fată.
Eu mă trudeam să reuşesc
şi mahalaua s-o uimesc
căci ea era, când bună, rea,
de fapt, întreaga lume-a mea…
Iar când prindeam azur c-o mână
mi se părea că sunt o zână.
La vremea primelor iubiri
prindeam azurul în priviri,
lăsând fiori să mă îmbete
prindeam azur în negre plete.
În suflet ascundeam azur
şi sufletul era mai pur.
Călcam pe-azur ca pe hârtoape
şi mă spălam cu-azur pe pleoape…

*

Eram înscrisă-atuncea, deci,
la şapte-opt biblioteci,
din multe şi diverse părți
căram sacoşe-ntregi de cărți.
Şi le citeam cu mult fior
simțeam că ochii-mi ard, mă dor,
mă ustură, înlăcrimați
la becul chior de câțiva wați.
Dar nu puteam să părăsesc
povestea fără să tânjesc
îndată după alta-n pripă
căci mă purta pe-a ei aripă.
Şi-s foarte recunoscătoare
căci sufletul părea că-nfloare
şi multe-averi am dobândit
prin simplul fapt că am citit.
Şi peste treizeci de toamne
mi-am prelungit această foame
având serviciul printre cărți,

volume scumpe, atlase, hărţi,
avidă pururi de a şti
şi astfel a mă nemuri…

În anotimpuri dunărene
noi aşteptam la mal sirene.
Şi dacă nu veneau acele
plecam pe fluviu după ele.
Cu Oaoa, Chiţa şi Lenuţa
treceam cu barca la Cocuţa,
pe-o insuliţă năpădită
de buruieni şi părăsită,
cu sălcii, cătină şi ştir
unde-notam mai abitir.
Odată, vrând să mă scufund
m-am dus într-un vârtej la fund,
iar un necunoscut m-a tras
şi apa mi-a ţâşnit pe nas
din ambele urechi, din gură,
şi am văzut cum moartea fură.
Iar după boroboaţa asta
eu n-am mai înotat şi basta.
Dar mi-am luat îndată partea
bătaia mea „soră cu moartea"
ce fratele Costel mi-a dat-o
eu niciodată n-am uitat-o.
S-a rupt atunci a apei vrajă
şi brusc m-am lecuit de plajă…

*

Şi rarele maşini de-aici
Pobeda, Volga sau Moskvici
şi picii, neveniţi în fire
sugându-şi mucii de uimire,
priveau aceste mari gângănii
greoaie, ca pe bâzdâgănii
şi întrebau cu voce joasă :
pe cine-a mai adus acasă
Pobeda neagră şi străină
şi mai ales din ce pricină?
Dar deseori, vecini beţi morţi

veneau cu Volga pe la porți.
Era mai mare dandanaua
c-afla întreagă mahalaua…

*

Mari scobituri în mal săpate
numite simplu – cazemate,
cărarea şerpuind uşor
ducând la Bondrea – la izvor.
Întâia barcă botezată
cu numele meu mic de fată.
Trăgeam la rame în aval
şi apa ne scurgea la mal.
Fiindcă putere nu aveam
eu mai rupeam un strapazan
vâslind c-o ramă spre liman…
Pe seară, uzi şi obosiți
de foame foarte hămesiți,
prin portul mare acostând
şi barca la edec trăgând,
mergeam la deal, avaş-avaş
înspre Spitalul Trancu-Iaşi,
unde orfanii copilaşi
printr-un grilaj, cu mâna-ntinsă,
în ochi c-o luminiță stinsă
ne luau drept mame şi drept tați
şi ne strigau ca disperați.
Imagini ce se şterg cu greu
expuse parcă-ntr-un muzeu.
Ce trişti erau copiii – purii,
cu bube dulci în jurul gurii,
strigând părinți ce n-auzeau
şi niciodată nu veneau…
Mereu îmi stăruie în gând
şi nu le pot uita nicicând.
Pe lângă ei, noi în cochilii
trăiam în două mari familii…
Când treci pe-acolo paşii-s grei
şi îi auzi – de vrei – nu vrei -
scâncind ca nişte cățeluşi
uitați pe-afară lângă uşi.

Demult e casa demolată
doar strigăte rămas-au, iată.

*

Băieții mari ai coanei Zoe
făceau cu toți caiac canoe
la club, la Bondrea, pe faleză,
concurs de alergat – viteză.
Şi Gheorghe, cel mai mare fiu
greco-romane mai târziu.
Când Dunărea treceau înot
nici unul nu zicea : Nu pot!
Cu hainele pe cap şi-n slip
cătau o palmă de nisip.
Aşa eram şi noi, desculți
la fel ca băietanii mulți,
născuți la margine de ape
trăind cu Dunărea aproape.
Feciori şi calfe de pescari
ştrengari, iar unii – cuțitari.
Ştiau să mânuiască plase
ucenicind pe lângă vase.
Uitați pe şlepuri, remorchere
muncind sleiți pe-un țap de bere.
Dar nu ştiau mânca un peşte,
plăcându-le doar cum sclipeşte.
Şi toată ziua stând pe bac
obleți prinzând într-un ciorpac,
plevuşca o-aruncau-napoi.
Dar îi pişcau țânțarii-n roi
când ascultau nepăsători
cum apa cântă din viori.
Şi poduri întindeau-eşarfe
pe corzile subțiri de harfe.
Veneau trudiți c-o saramură
smulgându-şi peştii de la gură.

XIII.

„Iubirea noastră n-are început, nici jumătate,
ci este una, foc de nestemate,

răsunet în adânc de catedrală,
sinarmonie veche şi totală,
desprindere de noi şi de-ale noastre
topire-n gândul Altuia, trecând prin noi
ca un şuvoi de flori albastre.”
-Alexandru MIRAN-

În gropile din cazemate
scobite-n râpele surpate
băieții cei mai mari doseau
averile ce le aveau.
Provizii de-armament găsite
grenade, arme ruginite,
cartuşe vechi, focoase mici,
şi cioburi rânduite-aici.
Coliba, de planton păzită -
în lut, prin bălării pitită,
la şapte ani după război
când rănile nu au ogoi,
când foamea ne păştea pe toți
pe păgubaşi dar şi pe hoți…
Dar lupta era doar un joc
pe tabere, după noroc,
soldați de nou-zece ani,
făcuți îndată „căpitani”,
ducând o bătălie cruntă
nevoile şi foamea-nfruntă.
Dar jocul morții cel morbid
i-a cam maturizat rapid.
Golaşi, desculți şi derbedei
precum şi frații mari ai mei…

*

Şi fiindcă eu eram doar „fata”
mucoasă, pârâcioasă, gata
mereu de-a plânge din nimic
stăteam acasă, plod mai mic
şi mă jucam cu „frații” mei
cu grecii, micii grecotei,
în mahala şi ei temuți.
Un clan unde copiii-avuți

nu prea aveau ce căuta
şi nici pe-aici a se plimba.
Căci străzile-mpărțite-n găşti
luptau având pe chipuri măşti
cu şefi ce strategii ştiau
şi ca să-nvingă foloseau
în luptă arsenale-ntregi
de prăştii, pietre, după legi
nescrise dar demult ştiute
pe baricade şi redute.
Şi frații Muscă luau prăzi
stăpâni pe trei sau patru străzi
şi grecii dar şi adameştii
găseau sfârşitul bun poveştii
c-un prizonier în caz mai rău
considerat un nătărău,
un papă-lapte, nătăfleț
şi plângăcios şi certăreț.
Apoi urma firesc, „iertarea”
când se-mpăca toată suflarea
mergând cu mare zaiafet
cu toții la „11 Siret”,
cazarma-n mijloc c-o statuie,
un vultur uriaş ce suie
în cer de plumb, posomorât,
c-aici soldați s-au omorât,
urmând istoria să-i treacă
pe-o comemorativă placă,
fiindc-au apărat cazarma
cu pieptul, sufletul şi arma…
Aici şi fete şi flăcăi
găseau – de roşcove – păstăi -
cu sucul dulce şi cleios
ce ne părea foarte gustos.
Din boabe noi făceam mărgele
şi ne găteam frumos cu ele.
Găseam apoi, pe unde-s plopii
semințele de „Caşu’ Popii”,
cu florile lor mov deschis
fiind ca fructul interzis.
Semințe mici, rotunde, crude,

culese-n ierburile ude.
Ce dulci mi se păreau aceste
nimicuri scoase din poveste!
La orice zgaibă serioasă
fiertura lor miraculoasă
ne vindeca de răni, coptúri
precum sămânța de răsuri…

*

E din chirpici căsuța noastră
şi are-o singură fereastră.
Acoperişul dat cu smoală
şi-s doar o cameră şi-o sală.
Spre sud, un ochişor de geam
prin care razele sorbeam.
Ligheane vechi pe jos şi-o oală
căci plouă-n casă ca şi-afară.
Tavanu-i spart şi cade varul
şi-un stâlp ne sprijină calvarul.
E lustruit şi-i trunchi de plop
numit de tata simplu : pop.
Iar uneori l-auzi cum creşte
şi umezeala-l înfrunzeşte.
În jurul popului, firesc,
căței şi mâțe se-nvârtesc.
Cu toții-atunci ne zbenguim
şi ne-nvârtim până-amețim,
cei trei copii puțin zărghiți
din două mame proveniți.
O sobă-avem de tuci, cam veche,
şi un cuptor fără pereche.
Ne face mama bob şi linte
şi coace în cuptor plăcinte,
bostan, cartofi şi chiar budincă.
Atunci e mare caterincă.
Noi suntem prea nerăbdători
şi ne pârlim adeseori,
pe mâini, pe gât cu dumicații
ne ciondănim, firesc, ca frații
pentru bucata cea mai mare.
De ce nu-mi cade mie, oare?

În sobă, ouă negre, mici
de turbă – şfichiuie din bici
şi gazul peste lemne ude
ce fac pereții să asude,
şi-un aer greu de stirijie,
de mucegai, de igrasie,
ne intră-n haine, intră-n oase,
în gât, în piele, în mucoase.
Tuşim cu toți ca ofticoşii
şi-avem adesea ochii roşii.

Pe garderoba-n trei canate
învăț, mă joc, pe săturate,
căci m-am deprins la înălțime,
să fiu, ca să mă simt mai bine.

Acolo am un ascunziş
iar vara, sus, pe-acoperiş,
ori în agudul cel înalt
în care repede mă salt,
precum maimuțele în junglă
ca nimeni să nu mă ajungă.
Etajul nouă mai târziu
stau în înalt de când mă ştiu
şi spun cu glasul auster
că sunt în al nouălea cer!

Noi ne scăldăm în cada mare,
feriți şi pudici, fiecare,
iar uneori într-o copaie
ne limpezim cu stropi de ploaie…
În albii – rufe spală mama
şi plânge ca de-atâtea ori
dar nu poți ca să nu iei seama
la chipu-i mirosind a flori…

*

Îmi cântă ca o mângâiere :
„Tot ce e românesc nu piere”
chiar Jean Moscopol, pe o placă
şi piere lumea cea săracă.
Şi mi se-nseninează zile
când cântă Cristian Vasile,
Ioana Radu, Braia Mia,

cu vocea ca şi ciocârlia.
Şi Herlea, Nicu Stoenescu
ca şi Dorin Teodorescu.
Şi Nae Leonard – tenorul
şi Dacian – nemuritorul,
să-i facă bucurie fetei
vestiţii „prinţi” ai operetei…

Mi-a mângâiat făptura, anii
cântând, Virginia Zeanni
în „Violeta” din „Traviata”
cea îndrăgită mult de tata.
Apoi şi Magda Ianculescu
şi unica, Arta Florescu.
Carusso şi Mario Lanzza
în suflet îmi ţineau balanţa.

Mergeam ades la „Liliacul”
visând al „Lebedelor – Lacul”.
La „Ifigenia in Aulida”,
„Ţara Surâsului”, „Aida”.
Când „Olandezul Zburător”
venea pe ape cu-al său dor
pe o corabie nălucă
voiam îndată să mă ducă
pe Valea Rinului – spumos,
cu Wagner – geniul tumultuos,
acolo unde-i greu s-ajungi.
Visam „Inel de Nibelungi”,
ca să mi-l dea un „Trubadur”.
Nimic nu mai vedeam în jur.
Şi doar cu Verdi şi Puccini
exasperam mereu vecinii.

Acorduri fine de romanţă
cântate cald cu eleganţă
de cel ce-a fost şi cel ce este
eternul Gică din poveste.
Iar dăruita scenei - viaţă
decenii – şapte – ne învaţă
ce-nseamnă harul şi iubirea
de artă dar şi nemurirea.

Acum, când scriu aceste rânduri

mă împresoară zeci de gânduri,
de amintiri şi nostalgii
căci foarte mult îl îndrăgii.
Şi a căzut ca trăsnet – veste
că s-a retras către poveste
ca fin – parfumul de petunii
chiar astăzi, 18 iunie.

A nemurit nonagenar
un trubadur ce-i legendar.
Maestrul Gică, conu' mare
ce ne-a făcut o sărbătoare
din orice zi, din orice clipă,
de şlagăre făcând risipă.
O mie şi mai mult – de piese
legenda au ştiut să-i țese,
căci nu-i român să nu-l iubească
şi înger să nu-l fericească…
I-au dat onoruri militare,
dar mă munceşte o mirare :
s-a dus bătrân şi singur cuc
într-un apus aşa năuc…

*

M-apucă dorul zăbăuc
de Topârceanu şi Coşbuc,
Bacovia şi Radu Stanca
apoi de haiku, de tanka.
Dar mai ales Bogdan Amaru
Dimitrie cel zis Stelaru.
Când am rămas fără Nichita
şi viața parcă-mi isprăvit-a.

În vers găseam aleanul, leacu'
la Veronica Porumbacu.
Frângându-mi sufletul din os
a fost şi Magda Isanos
şi doar pe clape de pian
citeam din Nina Cassian.
Apoi din Ana Blandiana
frumoasa, oblojindu-mi rana.
Ea zâna ploilor fiind
eu m-am trezit a o iubind.

La scrisul ei şi-acum mă-nchin
căci sfânt-a fost Marta Cozmin,
cum sfinții sunt în calendare
mi-au fost şi aer, respirare,
mi-au fost şi-mi sunt nădejdea, dorul,
de vindecare, de fiorul
cel tainic care te seduce
şi-n alte realități te duce…

Iar slova lor mi-e ca o cruce
purtată dincolo-n răscruce.
cuvântul lor îmi e iubire,
ofrandă, jertfă, răstignire.
Aluat cu nucă şi cu miere,
cuvântul lor mi-e Înviere.
E aur cu multe carate
ce sper să-l port cu demnitate…

XIV.

„Darurile de la tine
n-ar fi drept să se măsoare
în smaralde şi rubine
ci în dramuri dulci de soare.
………………………………..
Iar în chipul tău, din toate,
darul cel mai prețuit,
nu mă tem să cred că, poate,
voi fi pururi oglindit."
-Alexandru MIRAN-

În deal, depozitul de lemne
aliniate-n stive, demne,
şi-n fața lui, maidan întins
mormane de gunoi încins.
La colț se află o cişmea
cu toții apă luăm din ea,
găleți de zece – cinş'pe kile
ne-ajung abia vreo două zile.

Stropim grădina rând pe rând
şi-n zâmbetul feeric, blând,
miresmele de rai ne-mbată

şi toată curtea-i luminată,
ba chiar căsuţa străluceşte
când luna, straniu, se iveşte…
De paznicul acestor stive
de loazbe grele şi masive
eu m-am îndrăgostit cu foc.
Eram cuprinsă de amoc,
pândind prin gard când intră-n tură.
El pentru mine-avea alură
de Făt-Frumos, voinic şi drag.
Mi-l amintesc şi-acum, vag.
era înalt, brunet, voinic,
şi nu avea habar nimic
ce mult oftam în faţa porţii
tot aşteptând să cadă sorţii.
Nici azi nu ştiu cum îl chema
dar inima mi se zbătea
să spargă pieptul, mă-nroşeam
de parcă-n valuri mă pierdeam…
E tristă cea dintâi iubire
da-mi stăruie în amintire
la fel de pură, genuină
în paradisul fără vină…

*

Mă-nvinge înţelesul frust :
agudele n-au nici un gust,
chiar coapte sunt burete fad
şi în zadar pe stradă cad.
Nu-i nici o mână de copil
să le mai vâre-n sân, tiptil.
Noi nu putem, de burţi şi guşi
să ne-aplecăm în praf acuşi.
Purtăm igienice mănuşi,
ne zăvorâm pe după uşi
şi ne montăm în loc de clanţă
sistemele de siguranţă.
În loc de-obişnuita larmă
ne sună-n creier o alarmă
şi de atâta ţiuit
timpanele ne-au amorţit.

Iar ziua, ai putea să juri
că scârțâie-n încheieturi…
În loc de zâmbetul şăgalnic
se-aude-un gâlgâit năvalnic
de sânge care te plesneşte
se umflă, se subție, creşte.
În cap auzi scrâşniri de şine
şi-n larma liniştii ce vine,
se sparg oglinzi multicolore.
În cioburile prea sonore
noi apărem schimonosiți
diformi, colțoşi, sulemeniți,
necumpăniți, pidosnici, şui,
nu aparținem nimănui.

*

Tăticul era cupletist
şi monologuri susținea.
La circ era vestit artist
fachir, el săbii înghițea.
jongler şi scamator era
şi mai era şi clovnul trist
ce-n nasul roş mereu cădea.
Spunea adesea : „Ce pățeşti
când vrei s-ajungi în Bucureşti
şi c-un tramvai călătoreşti”.
Un monolog cam lung, hazliu
pe care eu şi azi îl ştiu.
Plecat cu trupa lui Mazilu
de-acasă, tata trăgea chiulu'.
Turnee ei făceau prin țară
căci îi plăcea viața uşoară.
El mai cânta adesea cuplete
şi cântecele deşuchete :
„Vin mândruță, vin pe potecuță
când o fi pitită luna bine sub un nor.
Vin la vale, şi-am să-ți ies în cale
şi-ți voi da o sărutare,
vin mândrța mea.”
Şi-adeseori, pe sub fereastră
cânta de inimă albastră :

„Să-mi cânți cobzar bîtrân ceva,
să-mi cânți ce ştii mai bine,
că bani ți-oi da şi vin ți-oi da
şi haina de pe mine."
Desigur, el era cobzaru'
cântând ca Barbu Lăutaru.
Menit era să te îmbete
cu-ncântătoarele cuplete
când pe Miluță-l imita
c-un cântecel din vremea sa :
„Avea un picior, foarte uşor
şi o botină, din cea mai fină.
Am fost tentat, de-aşa vânat
de-o demimondă, de-o nimfă blondă."
Şi cât erau de savuroase
cupletele lui C. Tănase!
Apoi, cânta în ton, de voie
cu Vasilache şi cu Stroe.
Dar tata era mândru fan
al hâtrului Tomazian
şi-al grasului Mircea Crişan.
Pe la cinci ani, n-acelaşi ton
visam s-ajung la microfon,
la teatrul de copii, sortită,
ca Silvia Chicoş – emerită.
Şi fără mofturi sau ocoluri
eu învățasem multe roluri,
îndeosebi pe Cepelică
al lui Cepelea fiu – adică.
de pe planeta lui căzut
visam că-s „Micul Prinț" pierdut,
într-un deşert, vecin c-un şarpe,
s-ascult cum vântul cântă-n harpe.
Îndrăgostit de-o floare rară
să îmblânzesc o vulpişoară.
Şi-mi mai era un rol menit
acel din „Prințul fericit".
Iar darul neasemuit
eu de la tata-am moştenit.
Ca pasărea în infinit
el veşnicul îndrăgostit,

oriunde paşii îl purtau
copii şi doruri rămâneau.
Eu am în ţară fraţi, surori,
necunoscuţi, făcuţi „din flori”.
mă rog să fie sănătoşi,
frumoşi, deştepţi şi omenoşi.
În timp ce mama suspina
el fericit – hălăduia.
Şi totuşi, a fost tatăl meu
să îl reneg ar fi prea greu
şi-atunci o rugăciune-nchin
să-şi afle tihna – cel puţin…

*

Formam cu fratele-un duet
în loc de comic – deşuchet.
Eram profesorii vestiţi
deştepţi şi foarte îndrăgiţi
dintr-a lui Zeller operetă.
Descoperind a lor reţetă,
voioşi, pe două voci cântam
şi-adeseori noi ne terţam.
„Noi suntem profesori şi examinatori
atoateştiutori şi atotcunoscători,
în orice direcţiuni, dăm fără discuţiuni
dovada unei vaste erudiţiuni.
-Sunt spaima candidatului,
în faţa subsemnatului
toţi tremur ca piftiile
cu miile eu îi trântesc de-i zăpăcesc.
Bine e ca profesor şi ca examinator.
Misii şi promisiuni
şi gratificaţiuni ba chiar şi decoraţiuni…”

Costel era mai talentat,
cânta frumos, era dotat,
dar eu munceam cu mult mai mult
şi îmi plăcea să îl ascult.
Să-mi cânte la pian cu coadă
îi întindeam adesea – nadă.
La muzicuţă şi chitară

dădea concert sub luna clară.
Avea ureche muzicală
şi voce fără de sfială.
Eu n-am ajuns la performanță
dar am intrat în rezonanță…

*

Pe mama mea, basarabeancă
venită de la Olăneşti
tu nu puteai să n-o iubeşti
avea aspect de orăşeancă.
Cetatea Albă – de la Nistru
era meleagul ei natal
ajunsă-n margine de Istru
în caracter n-avea egal.
Era prea blândă, prea frumoasă
şi suferise mult prea mult,
că s-a îndepărtat de casă.
Stăteam smerită s-o ascult
cum odiosul ordin rus
i-a smuls în zori de zi părinții
şi în Siberia i-a dus
cu rădăcinile ființei.
I-a căutat întreaga viață
nici oasele nu le-a aflat,
iar lacrimile pe-a sa față
de-atunci, nicicând nu s-au uscat.
Bunicii nu i-am cunoscut
iar faptu-acesta m-a durut,
lăsând o rană sângerândă
în chiar ființa mea plăpândă.
Căci mama, când spăla, în cadă
lăsa şiroaiele să-i cadă,
de lacrimi, de sudori sărate,
cu dor şi jale-amestecate.
Pe mine mă-nvingea obida
pentru-al său frate, Leonida,
c-a părăsit-o, singurică,
străină şi cu mare frică
de-a nu fi dusă cu arcanul
cum luați au fost dar cu toptanul,

şi duşi, acei basarabeni,
pe Dunăre, în jos, spre Reni.
Au luat ce-a fost pe ei, pe-un bac,
o bocceluță, poate-un sac,
în care-aveau averea toată,
mulțimea-ntreagă, speriată,
tărâmuri noi să populeze
şi în pustiu să se aşeze,
în primul val din '40
lăsând în inimi răni, pe veci…
Tânjeau de dor, de-al lor meleag
căci le-a fost luat ce-a fost mai drag,
şi limbă şi popor şi țară
şi duşi departe, ca-n Sahară,
din sfârtecata Românie
într-o Siberie pustie…
Sunt Basarabia şi Bucovina
ca două lacrimi fulgerând retina,
legate-n fire multe, nevăzute
şi cu iubire pură-ntrețesute.
Din ele ca un miez de foc irumpe
acasa sfântă-a mamei mele scumpe…

XV.

„Se-ntâmplă
câte-o toamnă cu suflet şi mâini de zeiță,
se-ntâmplă, ştim, o dată-ntr-o vecie,
câte o toamnă în care nimeni nu mai cunoaşte pe nimeni,
în care visurile mint şi oglinzile fură,
în care cuvintele umblă năuce cu fețe şi măşti,
în care aştepți să te-aprinzi
din fulgerul unei singure frunze de aur."
-Alexandru MIRAN-

În neuitarea mea de-acum
stingheră îşi croieşte drum,
şareta sprintenă c-un cal
ce duce lapte la spital.
Copiii, ciotcă, pe-apucate

prinzându-se din mers, la spate,
pe banca mică de sub droaşcă
stăteau chirciţi ca-ntr-o pataşcă.
Iar sus, pe capră, nea Alecu
„ce tunde oaia şi berbecu”,
din bici pocnind înveselit
în aerul mai primenit
de briza Dunării la mal,
trecea cu lapte la Spital,
mai suduind, mai îmblânzit,
dar foarte, foarte îndrăgit.
Plimba pe zi vreo trei copii
lângă bidoane argintii.
Purtată-i astfel, toată gaşca
măcar o dată cu caleaşca
lui nea' Alecu, zis Lăptarul
cel cumsecade ce-avea harul
de a te face fericit
c-un strop de lapte-n dar primit
şi c-o plimbare scurtă până
de pe Căzărmii, pe Română…

Iar domnul Grecu Maricel,
împovărat de griji şi el,
numindu-mă Cezarineta,
Cezara, Reta, Marineta,
mă socotea-n hatârul cui?
a opta fetişcan-a lui.
De-aceea, nu numai o dată
eu l-am numit pre dânsul : tată!
Cântându-mi la acordeon
un repertoriu de sezon.
Dar pe măsură ce creşteam
să cânt şi eu cândva, speram.
Iar tata-n strună de vioară
el vocea-şi îneca-n licoară,
cu melodii demult uitate
în sunete dezacordate…
Mi-a cumpărat un xilofon
cu clape colorate-n ton.
Băteam cu ciocănele-n clape

şi inima dădea să-mi scape
din colivia ei fragilă
mai tare ca pentr-o idilă.
Eu desluşindu-i armonia
m-am pomenit cu poezia.
Şi ambii fraţi la o chitară
făceau necazul să dispară,
pe rând, în viaţa sărăcuţă
acompaniaţi de-o muzicuţă
de-acelaşi vesel nea' Marcel
şi astfel petreceam niţel.
Iar gardul nu mai exista,
nimic nu mai hotărnicea
nici curtea lor, nici curtea noastră
ci, sub aceeaşi bolt-albastră,
noi împărţeam pe cele rele
ca astfel iute să se spele,
rămână bunele, frumoase,
din ambele vecine case…
De fapt şi gardul, ce pretext,
era escaladat,în rest,
de nu ştiu câte ori pe zi
în ambe sensuri de copii.
Şi porţile din anii-acei
cu sonerii şi clopoţei,
erau doar pentru musafiri
iar câinii noştri, ce te miri,
lătrau doar oamenii străini
şi nicidecum pe-aceşti vecini…
Doar viaţa bate mulţi ţăruşi
în calea unor porţi şi uşi
iar astfel, omul ferecat
devine trist şi-nsingurat…

*

Dar fetele – tuzance toate
pentru copii şi muncă - apte
frumoase coz ca Greculeasa
ştiau să-ntindă iute masa.
Visau bărbaţi în uniforme,
atleţi, având staturi enorme,

ca „dincolo de barieră”
să-şi împlinească o himeră.
Un vis cu prunci legați de poale
şi cu mâncare multă-n oale.
Ca gospodine, mame sfinte,
să facă gemuri şi plăcinte…
Nimic ca ele n-am dorit
eu alte vise-am împlinit.
Mă-ntreb şi-acum de-s toate-n van
precum e visul diafan.
Da-ndată ce te scoli în zori
viața nu-ți mai dă fiori.
Că totu-n jur s-a năruit
şi-aproape că nici n-am trăit.
Dar oare visul fost-a strâmb
sau doar strivit sub un carâmb?
Dacă găseşti putere-apoi
tu cheamă-ți visul înapoi.
Un vis târziu – de-i împlinit
e ca şi când n-a fost menit…

Vecinul la acordeon
şi noi cântând la unison
care de care mai afon
şi-un ac cam bont de gramofon
cu : „Don Juan din Popa Nan
ce n-are fizic n-are-un ban”…
Şi-un patefon cu plăci uzate
de zeci de ori răsascultate
şi câinele pe disc lătra
când vocea Lui recunoştea.
„His Master's Voice – şi a lor dramă
noi o ştiam, de bună seamă…

Iar seara-n porți făcând fumar
sub becul chior pe trotuar,
împrăştiindu-şi luminița
la gardul coanei mari, Maghița.
Tânțarii care-n roi venind,
poveşti, legende țiuind
doar ei capabili să invente

despre banditul zis Terente
de pe meleaguri brăilene
şoptite-n taină, printre gene.
Şi despre-un ucigaş, Berilă
ce ne stârnea fiori de silă…

Noi nu ne săturam de joc
de-a „Omul Negru”, „Bara-n foc”,
de-a „Hoţ, Vizir şi Împărat”
cum alte jocuri n-am aflat…
Pe strada Râpei, copilaşi,
de Dunăre la doi-trei paşi,
în mahalaua de pescari
duhnind numai arome tari,
a peşte afumat, rachiu,
de-aceste izuri nu mai ştiu.
Mirosuri de-a copilăria
ce nu țin toată veşnicia…

La câțiva ani după război
abia înfiripați şi noi
cu sărăcia drept blazon
şi mulți copii venind plocon,
cât dăruit-a Dumnezeu.
pe unii i-am uitat şi eu.
Cu pâini rotunde la doi lei,
cartele, puncte, tomogei
şi joaca dură de pe stradă,
de nouă pietre la grămadă,
cu roşcove ce se dezghioacă
şi joc de nasturi la găoacă…
La şcoală, sfânta marmeladă
între felii de pâine neagră,
şi bulgăreala cu zăpadă
strângeau copilăria-ntreagă…

*

Cu săniuța pe gheţuş
pe Trei Ierarhi la săniuş,
pe Negro Ponte, Brâncoveanu,
şi bulgăreala cu toptanul…

Iar de la streşini țurțuri supți
şi coatele, genunchii rupți.
Cu gâlci şi febră, oreion
şi trei hăinuțe drept palton.
Uitând de ghetele cam rupte
duceam greco-romane lupte…
Un farmec trist aveau cam toate
ca bunătățile-n palate,
ca jucăriile stricate,
şi primele iubiri trădate…
În cărți, comori descoperite,
cuvinte nemaiauzite,
şi sfintele poveşti de-un leu
descoperite-n „raiul meu”.

*

Aloma – vasul scufundat
la mal – nicicând nu l-am uitat.
În cala lui creşteau lăstari
arini şi sălcii, oțetari.
Pe rând, pe vasul vechi urcam
şi-n Dunăre ne aruncam.
Apoi, pe coama unui val
cu toții înotam la mal.
Un joc perfid, periculos
dar cu atâta mai frumos.

S-au spart colacii de salvare
iar noi căzut-am în uitare.
Dar ale cui sunt amintiri,
legate-n firele subțiri?
Sunt ale mele, ale lor,
amestecate-n cald fior?
Rememorate din frânturi
cu firmituri din unş’pe guri…
Copiii Grecului – maturi,
aproape toți brăzdați şi suri
iar Greculeasa – o zvârlugă
ne pune şi acum pe fugă,
cu limba ei cea ascuțită
de-un veac aproape, folosită.

E galbenă ca o gutuie
şi-aşa – în amintiri – rămâie…
Nici noi nu mai suntem de-ai lor
ne-mpuţinăm, căci unii mor
şi amintirile ne dor…
Iar visele în larg se sparg
într-o părere de catarg,
şi nici corabia nălucă
nu are unde să ne ducă…
Din Labirintul lui Dedal
pe rând ne-ntoarcem toţi la mal.
Din ce în ce mai obosiţi
mai trişti şi mai puţin iubiţi…
În vise mai suntem arar
ca fraţii – împreună iar.
Din când în când câte-un crâmpei
ne spune că suntem ca ei.
Ne strângem toţi la câte-un mort
şi dăm copilăriei ort.
Dar s-a pierdut demult dulceaţa
şi ne-ntrebăm : Pe unde-i viaţa?

XVI.

„Îţi aduc, înfiripată
cartea, doar s-o frunzăreşti.
Cum ai desluşi vreodată
filele monahiceşti.

Scrise molcom când se toacă
pe genunchi, în an ploios,
când a moarte, când a joacă,
mărturie de prisos?”
-Alexandru MIRAN-

Acum la semicentenar
revăd această lume iar,
deşi mi-o amintesc puţin
şi o privesc cu ochi străin.
Eu doar în vis o regăsesc
aidoma o desluşesc.

Sunt azi, la mijlocul de veac
şi nu-mi mai pare viața fleac.
Cu cât o mân tot mai departe
cu-atât înaintez în moarte.
Nu vreau ca praful să se-aştearnă
pe vară, toamnă şi pe iarnă.
Pe primăverile trecute
şi pe neşansele avuse.
S-aşez măcar un gând durut
pe lângă tot ce am pierdut
pe primăverile ratate
dezamăgiri nenumărate,
pe bucuriile precare
şi clipe fericite, rare…
Acum, când vremea-i de cules,
mă-ntreb de-i bine ce-am ales?
Şi-n ceasuri de singurătate
mă-ncearcă doruri neîncercate.
Şi-n vrejul timpului trecut
mi-e dor de tot ce n-am făcut.
Mi-e dor de tot ce-am risipit
mi-e dor de tot ce n-am iubit.
Mi-e sufletul greoi, pustiu
de ce n-am apucat să fiu…
Dar cum s-o iau de la-nceput
când agățată-s detrecut,
cum e femeia de bărbat,
cum e maiaua de aluat
şi funia de spânzurat?

Rămân nespuse mii de gânduri
şi câțiva saci de scrise rânduri,
în care dat-am mărturie
de tot ce-a fost, de ce-o să fie.
Din ele-am formulat un crez
de nu trăiesc, măcar visez.
Sunt pruncii mei, averea mea,
pe care nimeni nu o vrea…
Dar toate-mi par deşertăciuni
şi goană după vânt, minciuni.
Iubiți vecini, vă las cu bine,

să nu vă sinchisiți de mine,
că, palidă, precum o astră
am fost odată sora voastră…

Dar unde-i calul meu de lemn
la o plimbare să-l îndemn?
Pe unde-i rişca, unde-i brişca
sau jocu-Arolul şi arişca?
Pe unde-s gioalele arşice
cu oase slabe şi calice?
Sau „Hoț, Vizir şi Împărat”,
aproape că eu le-am uitat.
Nici „Bara-n foc” n-am mai jucat.
Dar care azi, copil integru
mai joacă jocul „Omul Negru”?
Nici dacă ai să dai cu banul
tu nu mai poți juca „Fazanul”.
Şi nu-i nici capra, nu-s nici iezii,
rămas-au urmele zăpezii.
A mai căzut un „Pod de piatră”,
iar când şi când un câine latră.
Nici fete trase prin inel
nu se mai joacă „Alunel”.
Şi au îmbătrânit rapsozii
care întruchipau „Irozii”.
nici Ursul, Capra, Steaua Mare,
într-un ajun de sărbătoare.
Acestea-s toate risipite
în basmele închipuite
aum pe rând rememorate
când de vecernii toaca bate.

Cu cincisprezece ani în urmă
viața tatei brusc se curmă
la şaptezeci şi trei de ani
lăsându-ne subit orfani.
Şi Domnul Grecu se grăbi
să îl urmeze într-o zi.
Acum opt ani el s-a sfârşit
plecând să cânte negreşit
în ceruri la acordeon

cu zeul vântului - Eon
să se întreacă-n armonii
lăsându-ne şi mai pustii.
Şi-n anul 2000, pe-un stei
plecă şi mama după ei.
C-un an în urmă, Ionel
ne-a părăsit grăbit şi el
lăsându-şi setci neterminate
şi mii de ochiuri nelegate.
Matroana însă, Greculeasa
de strajă stă – la veche – casa,
prin vitregii, pe baricade,
refuză să păşească-n Hade.
Îşi dă tot timpul pasiențe,
citeşte cărți, cârpeşte zdrențe
şi zilnic cumpără ziarul
cât o mai ține buzunaru'.
Copiii o mai vizitează
dar ea – cu mintea încă trează
copilăria ne veghează
fiind ca un tezaur viu
a tot ce-a fost din tată-n fiu.
Aş vrea s-o văd cât nu-i târziu.
cât nu-i târziu s-o întâlnesc
să-i spun ce mult o prețuiesc.
În mahala ea a rămas
ca – naufragiat – un vas -
pe-o insulă ce-i azi pustie
după furtună şi urgie.

*

Miros în curți de frunză arsă
copilăria mea întoarsă.
tristeți ascunse în privire
cum sunete se-ntorc în lyre.
Ca de mătăsuri, stânjenei
şi crinii, vestejiți şi ei
cu liliacul alb şi roz
şi cu suave flori de boz.
În cărți, presate lăcrimioare
ori panseluțe şi cicoare.

Nacelele de păpădie
când vântul s-a pornit s-adie.
Ca sporii mici putind în aer
eu azi ascult tăcutul vaier
al amintirilor rămase
prin încăperile cețoase
din suflet, inimă şi minte,
ce-mi par acuma, toate, sfinte.
De-s bune, rele, ele-s parte
din viață poate şi din moarte.
Trecute-ncet din mână-n mână
am vrut acestea să rămână.
Şi poate-ascunse într-o carte
să fie duse mai departe.
Din coburi refăcând rotundul
precum un vas ajuns la fundul.
frânturi lipite prost, cu clei
mi-s anii-apăsători şi grei,
întrețesuți cu nostalgii
numite trist – copilării.
Şi-ades mă simt înstrăinată
de tot ce am trăit odată
şi chem, din depărtări să vină -
o adiere de lumină
ca să mă ducă mai aproape
intactă, ca plutind pe ape
pe urma visului dintâi
să mi-o agăț de căpătâi.
Fiori din creştet în călcâi
Copilărie, mai rămâi!

Galați, 8 mai – 4 iulie 2oo6

Nota Autoarei

Versurile folosite ca moto de la începutul fiecărui capitol, aparţin reputatului poet şi traducător Alexandru MIRAN, din volumul „Poezii”, Editura Vitruviu, Bucureşti, 1998, pentru citarea cărora, îi mulțumim cuviincios.